

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Egységben Veled

Szeretet-szigetek

Zsinati képek

Mélyrepülés

Fejleszt vagy rombol?

2021/1

„Aki szent akar lenni,
annak a legfontosabb erény az energia.”

(Kis Szent Teréz)

„Meginni egy jó kávé-t a Szűzanyával...”

Egy kedves barátom egy alkalommal említette, nála gyakorlat reggel beülni a szentélybe, és „meginni egy jó kávé-t a Szűzanyával...” Persze most azok, akik munkába járnak, joggal felhördülhetnek: reggel nincs erre idő. Erre egy másik sokgyermekes édesapa példája ötlík fel emlékeimben, aki azt mesélte, hogy kicsit előbb kel fel a családjánál, és beül a háziszentélyükbe, csendesesen imádkozik és hallgatja, ahogy a család lassan ébredzik, az ágyból kászálódókat ott fogadja. Ez ad egy lökést a napjának.

Kentenich atya már az alapító levélben kifejezi, mit kér a Szűzanya tőlünk: eleven imaéletet. Jelen lenni az Istennél, jelen lenni a Királynőnk-nél, fohászokkal, de néha csak elcsendesülésben. Ez munka, gyakorolni kell.

A hétköznapokban, esetleg a bezárt-ságban a szentélyünkben „meginni egy jó kávé-t a Szűzanyával”.

Kentenich atya a szemlélődést a Jó-istennel való bensőséges kapcsolatnak nevezi. A keresztény meditáció jellem-zője: keresni a személyes Istent! Kezd-jük a meditációt egy személyes imával. Próbáljunk beszél-ni a nagy Te-vel, a személyes Isten-nel, a Szűzanyával, Kentenich atyával, vagy egy másik sze-mélyel, aki már az Istennél van, de fon-tos nekünk.

Figyeljünk a testtartásunkra, a test-tartás befolyásolja a lelki tartást. Belé-legezni a szentély légkörét, és kilélegezni, ami bennem van, ami fáj.

„Jöjj, Szentlélek, töltsd el, melegítsd a szívemet! Beszélj velem! Szentlélek, szükségem van Rád! Gyere, jöjj és vilá-gosíts meg engem, ha Te bennem vagy, akkor a nehézségek könnyűek. Kérek, jöjj, Szentlélek! Amen.”

Visszatekintünk egy kicsit, hogy mi volt szép. Mi az, ami fáj, mi az, amit nem tudok elengedni? Mit akartál mondani a szép, és mit a nehéz élmények által? Mit szeretnék válaszolni Neked?

Előrettekintünk: mi vár ránk? Mi lesz szép? Minek örülök, mit várok? Mi lesz nehéz? Mitől félek? Mit akarsz mondani nekem ez által? Mit szeretnék válaszol-ni? Köszönöm Uram, hogy jelen tudtam lenni Nálad a szívemben. Jöjj velem ezen a napon...

Figyelünk a lélegzésünkre, mélyen belélegezzük Isten jelenlétét, és kilé-legezzük azt, ami bennünk zajlik. Be-lélegezzük az isteni légkört, és kiléleg-zünk...

Ha sikerül egyre jobban jelen lenni a Jóistennél, akkor jelen tudunk lenni a világban és a beszélge-tésekben is, hogy ne csak visz-zahúzódjunk az imába, hanem készek legyünk Isten számára, hogy általunk hasson a világban.

(Részletek: *Tied a jelenlétem, Gertrúd-Mária nővér előadása, családnapos füzet 2018.*)

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkéből	8
Zsinat	23
Kentenich atya	31
A pápára figyelünk	34
Kentenich atya organikus pedagógiája	37
Kincstár	40
Hírek	43
Asztalt terítesz	47
Van/Nincs boruk!	50
Gyerekszáj	52
Fiatalok Oázisa	53

Kedves Olvasók!

Továbbra is számítunk írásaitokra,
várjuk személyes életpéldákat
tartalmazó cikkeiteket
az

oazis@schoenstatt.hu

címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2021. március, XXXI. évf. 1. (96.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Bogdányi Boróka, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Bea, Ébényi Anna, Hodován Ilona, Karikó Éva, Kentenich atya, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Tilmann atya, Uzsalyne dr. Pécsi Rita, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Gieszer Richárd, közösségünk tagjai, pexels, pixabay, Magyar Kurír
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Ozsvári Imri
- Tipográfia: Palásthy Imre • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Szeretet-szigetek

Isten minket kiválasztott – vagy azt is mondhatjuk, hogy a Jóisten odaajándékozott a Szűzanyának. És a Szűzanya szeretné velünk a családmozgalmat felépíteni. Tömegtársadalomban élünk, és a tömegben mindenki, akinek küldetésstudata van, föltűnik. Ez mások szemében nagyozolásnak tűnhet. De kiválasztottságunk tudata nem vezethet oda, hogy beképzelték legyünk. Inkább alázatossá kell tennie bennünket, hálsásá és jóságossá. Ami nálunk létrejött, az több, mint pusztán emberi. És hogyha valaki azt látja, hogy ami itt van, az átlagon felüli, annak igaza van!

Családon belül vagyunk, tehát mondhatok egy személyes példát. Amikor István és Cili nálam voltak, itt a szobában, azt mondták: „Egy éve azt

hallottuk, hogy a Szűzanyát meghívhatjuk a házukba, és a nap áldozatait neki ajándékozhatjuk. Mi ezt tettük, és ez jó volt. Szeretnénk schönstattiak lenni.” Ez nem emberi nagyság, hanem a Szűzanyának a közbenjárása. Külső szemlélők a Szűzanya nagyságát veszik észre, és azt érezhetik. Alázatosak akkor vagyunk, ha az a meggyőződésünk, hogy minden, amit teszünk, a Jóisten kegyelme. Ez azt jelenti, hogy Isten nélkül gyengének és kicsinek érezzük magunkat, de Istennel nagynak és erősek. És nem mondjuk mindenkinek, hogy Istent érzem magamban. Ez a szív titka. De az életérzésünk az, hogy kiválasztottak bennünket. Hogyha Önöket látom, Önök mögött a Szűzanyát látom, és nagynak látom Önöket. Eközben a

bennem élő pszichológus a korlátokat is föl tudja ismerni. Ám a hit fényével látom Önök mögött a Szűzanyát, aki azt mondja, hogy „őket én kiválasztottam”. Azt mondtam Istvánnak és Cilinek: „Tehát Budapesten Önök lesznek a családmozgalom vezetői”. „Miért?... és ilyen korán?...” Természetesen korán... lélektanilag persze, hogy túl korán volt, de a Szűzanyát láttam mögöttük.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket” – mondja Jézus az apostolainak, és ugyanezt mondja nekünk is. A kiválasztottság hálássá tesz bennünket. Mert a kiválasztottság egy ígélet. Nagyon-nagyon fontos. Nem mi teszünk valamit. A Jóisten teszi. És ha apostolként az ember nagyon gyümölcsöző, termékeny, akkor nagyon szegénynek érzi magát. Mindig az az érzésünk, hogy gyengék és szegények vagyunk. És ez a Szentlélek, aki működik bennünk. Ez a nagyobb világosságból fakad. Ha szürke az idő, nem láthatjuk a foltot az ablakon. Ha kisüt a nap, akkor látjuk a foltot. Hogyha a Szentlélek világít a szívünkben, akkor látjuk, hogy milyen szegényesek vagyunk. Mi a hit szemével látjuk meg a Szűzanyát. Nincs szükségünk jelenésre, Ő itt lakik velünk, és azt mondja, hogy „én általatok fogok hatni. Odaadom a családotokba a fiamat. A ti családotokban Krisztus újra meg fog születni.” És azok, akiknek a Jóisten ezt tudomására hozza, jönnek és imádják őt. És sokan nem fogják észrevenni. *A kiválasztottságunk alázatossághoz vezet, és hálássá tesz.*

Szeretnék-e ismételtlen, újra és újra visszaemlékezni, földidézni, hogy mivel ajándékozott meg bennünket eddig a

Jóisten? Nem szeretnék-e, hogy legyen egy családi prefációjuk? A szentmise prefációjában az Egyház a Jóisten tetteit idézi fel. A mi életünk is ismeri Isten tetteit. Nem is lehet megérteni, hogy miért éppen mi vagyunk... végiggondoljuk, hogy milyen eszközökkel éri el (céljait) az Isten.

A kiválasztottság jóságossá tesz bennünket. De ez nem annak az embernek a jósága, akinek nincs a tömegtársadalomban saját véleménye! Aki gyáva ahhoz, hogy megmondja a saját véleményét. Hanem egy apának a gyermekéhez való

jósága. Ez az anyának a jósága azokkal szemben, akikről gondoskodnia kell. Szeretjük az embereket, mert Isten ránk bízta őket. Szeretetre vagyunk meghívva, kiválasztva azáltal, hogy egész életünket odaajándékozunk a Szűzanyá-

nak, egész életünk szeretet. Tisztítom a padlót, és azt mondom, hogy én ezt Neked ajándékozom a kegyelem jegyében. És most ez a kis cselekedet szeretetté válik. A Szűzanya iránti szeretetté. Isten iránti szeretetté. Hogyha Szűzanyát mondom, akkor a Szűzanyát mindig a Jóistennel egységben, vele összefüggésben, kapcsolatban gondolom. Nem gondolhatunk a Szűzanyára anélkül, hogy ne gondolnánk azt, hogy Ő bensőséges szeretet-egységben van a Megváltóval, az Üdvözítővel. És nem gondolhatunk Jézusra anélkül, hogy azt gondolnánk, hogy Ő bensőséges szeretet-kapcsolatban van a Szentlélekben az Atyával. Ezt a kis cselekedetet, hogy a padlót tisztítom, a Szűzanyának ajándékozom, és Ő elfogad engem – és Jézus, aki kötődik a Szűzanyához, szintén elfogad engem. És ők ketten rátekintenek a Mennyei Atyára, és megkérdézik Tőle: „Mit szólna ehhez a gyermekedhez?”. És az Atya odahajol ehhez a gyermekhez a Szentlélekben. Ha valamit ajándékozunk a Szűzanyának a kegyelmi tőkéjébe, akkor arra gondolunk, hogy kötődünk Krisztushoz, kapcsolatban vagyunk vele. És a cselekedetünkkel hozzájárulhatunk a világ megszenteléséhez. Isten szeretetre választott ki bennünket, és arra hívott, hogy szeretetté váljon az egész életünk. Jöjjön, aminek jönnie kell, mi szeretünk. Holnap egy modern világban fogunk élni, és ez a modern világ nem keresztény. És ebben a világban szigetek leszünk, a szeretet szigetei. Ahol schönstattiak élnek, cselekszenek, munkálkodnak, ott egy szeretet-sziget van. Ez az út, amelyet az egész Egyháznak járnia kell. A magyar Egyháznak akkor van jövője, ha

létrehozza a szeretetnek sok-sok szigetét, ahol megtapasztaljuk Isten szeretetét és azt továbbajándékozunk.

Nem szeretnének-e egy kicsit elgondolkodni a saját kiválasztottságukon? Magyarország egy Szent Családdal kezdődik. Képzeljék el, hogy egy új Magyarország kezdetén néhány Szent Család van... De egy kicsit mélyebbre kell ásnom. Egyike a legnehezebb kérdéseknek ebben a modern világban, hogy hogyan viszonyul egymáshoz eredetiség és közösség. Erre nekünk van válaszunk. A válaszunk a következő: az egyes személy kapcsolódása a közösséghez nem azáltal történik, hogy valahol középütt találkoznak, hogy egyik a másikhoz alkalmazkodik, hogy valaki föladja a személyes sajátosságát, hogy beilleszkedjen a közösségbe. Mi Schönstattban azt mondjuk: a közösség nem alkalmazkodás révén jön létre, hanem azáltal, hogy mindenki kibontakoztatja a sajátosságát, eredetiségét. Minden személyiségnek megvan a személyes eszménye. Minden családnak megvan a családesezménye. Mi nem egy általános keresztény házasezményt valósítunk meg. Mi megpróbáljuk megvalósítani a mi eredeti, sajátos házasezményünket. És a magyar Schönstatt-családnak is egy egészen saját arculata lesz. Azaz közösség úgy jön létre, hogy mindenki kibontakoztatja a saját eredetiségét, és szeretettel kötődik a többiekhez. Mit tehetünk? Adjanak teret a vágyódásnak! Szűzanya, gyere hozzánk, alakíts bennünket, csinálj belőlünk egy szent családot! Csinálj belőlünk egy szent Schönstatti családot!

*Tilman atya előadásából,
1991. február 9, Óbudavár*

A Szűzanya ragaszkodik hozzánk, vagy mi ragaszkodunk Hozzá?

Sok éve vágyunk saját otthonra, saját családi házra. Sokszor dobtuk be a korszóba felajánlásainkat erre a célra. Irigykedve – bár természetesen osztozva is mások örömeiben – olvastuk az „otthonra találásunk” című cikket az Oázisban.

Korábban közel nyolc évig laktunk egy kicsi kertes házban, amit végül a szüleim-testvéreim nyomására eladtunk. Akkor még nem volt háziszentélyünk, de egy Óbudavárról hozott dombormű ékesítette azt a házunkat kívülről. Nagy fájdalommal költöztünk el onnan, és azt éreztük, hogy a Szűzanya sem akart „leszállni” arról a házról (mert sehogyan

sem tudtuk leszedni a domborművet a homlokzatról). Még akkor nem is sejtettük, hogy sokkal jobbat szánt nekünk a Gondviselés.

Kilenc éve bérlünk (szolgálati lakásként) egy nagy, kertes, családi házat.

Biztonságban voltunk itt, de újra és újra felbukkant a vágy bennünk, milyen jó lenne a sajátunkban élni. Három évvel ezelőtt kötöttünk szeretetszövetséget, azóta megszületett negyedik gyermekünk. Már egy ideje jelen volt a gondolatunkban, hogy ha a tulajdonos eladná ezt a házat, mi örömmel megvennénk – de nem mertük megkérdezni, mert féltünk, hogy túl magas árat mond. Tavaly ősszel férjem munkahelyéről megkerestek bennünket, hogy jó lenne, ha átköltöznénk egy társasház egyik felszabaduló szolgálati lakásába (ez a megoldás jobban megérné nekik). Három hétig ez a nehéz változás tűnt megoldásnak. Szomorúsággal éltük meg ezt: se építkezni nem fogunk tudni, se használt családi házat nem veszünk – azzal vigasztaltuk magunkat, hogy bizonyára boldogan fogunk élni ebben a kisebb lakásban is! Ekkor keresett meg minket a nagy családi házunk tulajdonosa, hogy eladná nekünk ezt a házat, amiben élünk. Kifizethető árat mondott rá (a hitel hitelével – ahogyan az szokott lenni...), és igent tudtunk mondani a házvásárlásra.

A Szűzanya most nem engedte, hogy el kelljen költöznünk onnan, ahova meghívtuk, ahol háziszentélyt alapítottunk Neki! Májusban miénk lett ez a szép nagy családi ház, amihez – úgy tűnik, nemcsak mi, hanem – a Szűzanya is ragaszkodik! Újra, itt is kiraktuk a Szűzanya domborművét a homlokzatra úgy, hogy nehogy le lehessen szedni!

Szalai Petra és Jesse

Lelki szárazság

Érdekes lelki élményem volt most, a közelmúltban. Egyik gyermekem egy számomra súlyosnak tűnő dologban nagyon kiakasztott. Rettentő rosszul reagáltam, és bár így utólag már látom, hogy minden eszembe jutott, csak az nem, hogy az adott pillanatban imádkozzam magáért a szituációért és a saját reakciómért, elkezdődött bennem egy zuhanórepülés. Ebben benne volt az (át nem adott) aggodás a fiamért, a bizalom hiánya és a hitem kicsinysége is.

Sikerült egyre mélyebbre jutnom. Eljutottam addig, hogy semmi nem érdekelt. Küzdöttem én: a hajamnál fogva tartottam fenn a fejemet a víz felett. Ez annyit tesz, hogy a mindennapi kötelességeimet minimál szinten teljesítettem: főztem, de szigorúan csak egyszerű, gyors kajákat, mostam, de csak akkor, ha már valakinek nem volt ruhája... Semminek nem tudtam örülni, semmi nem tudott lázba hozni, mindig egyedül akartam lenni, és azt akartam, hogy mindenki hagyjon békén.

Persze feltűnt, hogy ez így nem normális, magamban még a depresszió szót is kimondtam, de nyilván önmagában ez nem segített.

Az imaéletem nem teljesen állt le (és ez jelen helyzetben igenis komoly eredmény), az esti imákon részt vettem, misén voltam, még a legfontosabb napi imáimat is elmondtam. Kísértések negatív gondolatoként pedig rendszeresen érkeztek. Ilyenkor minden belső meg-

győződés nélkül vagy magamban, vagy ha lehetett, hangosan kimondtam, hogy „Akkor is Tied a dicsőség!” vagy „Jézus a Király!”

Aztán eljött a havi gyónás ideje. Isten kegyelméből van egy lelki atyám, akihez minden hónapban elmegyek letenni a terheimet. Mondanom se kell, hogy még a gyónás reggelén is úgy keltem, hogy ma inkább nem megyek el hozzá. Gyónást terveztem, de csak a plébánosunknál. Rögtön elkezdtem utánajárni, hogy mikor is gyóntat. Gyorsan kiderült, hogy nem tudok hozzá menni, ill. tudnék, de az nekem már késő.

Közben, anélkül, hogy mondta volna, tudtam, hogy a férjem folyamatosan fohászokodik értem, hisz együtt mentünk volna gyónni. Aztán jött a gondolat, hogy mi lenne, ha elkezdenék rózsafüzért imádkozni. Aztán jött az újabb gondolat, hogy minek, jelen állapotomban nem fogom tudni beletenni a szívemet, de még csak rendesen odafigyelni se. És újabb kifogás: ráadásul dolgom van, mindkét kezem foglalt, nem tudom számolni az Üdvözlégyeket. Mégis vágytam rá! Elkezdtem számolatlanul a tizedeket, és úgy körül-belülre mondtam a Dicsőséget, amikor úgy éreztem, megvolt a tíz Üdvözlégy.

Száz szónak is egy a vége, ebéd után aludtam másfél órát, amiből a férjem keltett, hogy menjünk, menjek vele gyónni. Mondtam már, hogy milyen egyszerű férjem van? Az atyának később úgy fogalmaztam meg, hogy ő simogatott el

engem gyónni. Végig, az egész ámokfutásom alatt végtelenül türelmes, gyengéd és irgalmas volt velem, nem túlzok, de tényleg, egy szóval sem tett szemrehányást. Ugyanúgy, ahogy mindig, (ha ugyan nem még jobban) csak mellettem volt és körbevett a szeretetével. És nem akarok belegondolni se, hogy én hogy viselkedtem volna az ő helyében...

A lelki atyámnak is előadtam minden vélt és valós terhemet. A végén ő mondta ki: „Szóval mondhatjuk, hogy lelki szárazságot éltél

át?” Jó volt, hogy nevén nevezte a dolgot, segített volna, ha közben én is így tudom nézni. Egyéb kérdései: A hitetlen gondolataim közben Jézus nevében ellene mondtam-e a kísértésnek, (ha lehet persze hangosan)? Nem, ez eszembe se

jutott... Adtam-e hálát ezért a nehéz időszakért már közben is? Eszembe jutott-e megköszönni? Mondanom se kell, hogy NEM.

Szóval gyóntam, utána az atya imádkozott értem. És láss **csodát!** Depresszió ide vagy oda (jó-jó, tudom, hogy a szakirodalom szerint én még nem voltam orvosi eset):

nem voltam terápiás beszélgetésen szakembernél, nem kellett szabadságot kivennem, hogy kiszakadjak a mókuskerékből és kipihenjem magam, nem szedtem han-

gulatjavító gyógyszert, CSAK gyóntam és kaptam egy imát. A családom pedig elvágólag kapta vissza a normális feleséget és anyát. Nekem ez ott maga volt a **kegyelem.**

Mindig Nálad, mindig Veled és mindent Neked!

Interjú Gódány Ritával, 2. rész¹

Hazatéréseket elsődleges mozgatórugója a Magyarországra való visszatérés volt, vagy az, hogy Schönstattot hazahozták?

Az utóbbi konkrétan nem. Magyarok vagyunk, de úgy gondoltuk, jó, ha az osztrák kapcsolatok még továbbélnék.

A gyerekeink Róbertet nagyon leterheltek. Ki is fakadt többször, hogy hiába próbálkozunk Ausztriában magyarul beszélni a gyerekekkel, nem megy. Iskola, óvoda, német nyelv, kavarodás, nem volt az igazi. Itt pedig, hogy magyarok vagyunk, az anyanyelv, a magyarság

¹ Az interjú első része az előző Oázis számban található.

dominált. Nagyon pozitív volt a faluban a fogadtatásunk. Felújítás közben jöttünk a gyerekekkel is, akkor ők már ismerkedtek a kortársakkal, és nekik is tetszett a közeg.

A magyarországi Schönstatt mozgalom története szorosan összefonódik Tilmann atyával. Megtudtuk, hogy egy idő után Tick atya helyett ő volt az első előadója az osztrák családnapoknak. Ott fejeztük be közös történeteket, hogy Tilmann atya megígérte, hogy időnként meg fog látogatni benneteket Magyarországon. Igen ám, de ez a látogatás nemcsak évente egyszer történt, hanem kialakult egy olyan élő és máig ható közösség, amely sokkal több volt, mint ahogy ezt ebből az évente egyszeri találkozásból következtethetnénk. Hogy alakult a ti közös történetetek – a Gódány házaspár, Tilmann atya és a Schönstatt magyarországi indulása?

Ez is nagyon izgalmas. Tapintható volt a Gondviselés működése. Tilmann atya eljött látogatóba hozzánk. Korábban azt mondta nekünk, hogy körülbelül két év kell ahhoz, hogy egy család egy új helyre egészen megérkezzen, addig ne próbáljunk közösséget keresni, kialakítani. Ismerte Róbertet, aki nagyon aktív volt ilyen irányban. Mikor először meglátogatót bennünket, érzékelte a környezetet meg minket is. Pontosan érezte, hogy kiben mi él, kinek mi hiányzik. Hosszasan beszélgettünk vele a Fő utca 11-ben, a házukban. Azt a tanácsot adta, hogy keressünk valakit, akinél gyónni tudunk, arra szükségünk lenne. Ez volt az egyik útbaigazítása. Ennek kapcsán kö-

rülneztünk kicsit gyóntatás ügyében, elmentünk a veszprémi székesegyházba szentmisére, hogy próbáljunk ilyen irányba lépni. Ott ismerkedtünk meg az első házaspárral. Észleltük, hogy néhány idős asszonyon és férfin kívül egy fiatal pár is ott van. Áldozni is mentek, és érdeklődést keltettek bennünk. Ausztriában szokás volt, hogy a szentmise után nem megyünk el egymás mellett, hanem szóba elegyedünk, úgyhogy megszólítottuk őket. R. István és Zsuzska voltak. Ők is megörültek nekünk, és nyitottak voltak felénk. Beszélgetés közben megtudtuk, hogy éppen költözni szeretnének, Róbert mindjárt felajánlotta, hogy segítünk a költözésnél. Személyes, baráti kapcsolat alakult ki velük. Meghívtuk őket, eljöttek hozzánk, itt is aludtak,

együtt főztünk, a gyerekek is megismerkedtek egymással. Jó volt együtt lenni.

Róbert nem tudta kivárni a két évet, amit Tilmann atya a lelkünkre kötött. Érdekelte, hogy Veszprémben van-e valamilyen lelki közösség. Megtudta, hogy a piarista templomban van hetente egy közösségi összejövetel, és elment, hogy tapogatózzon. Bemutatkozott, beszélt magunkról, az ötgyermekes családról. Nem tudott végig ott maradni, előbb el kellett mennie. Ekkor utána lépett az egyik fiatal, szakállas fiatalember, és elmesélte, hogy ők most házasodtak, és ők is szeretnék nagy családot, több gyermeket, szívesen beszélgetne velem, velünk. Címet cseréltek Róberttel. Ő volt G. Miklós. Egyszer R. István és Zsuzska itt voltak nálunk, Róbert a szomszéd faluban még az istállóban dolgozott. Én voltam a gyerekekkel és R. Istvánékkal itthon, egyszer csak kopogtatnak. Nyitom az ajtót, egy szakállas fiatalember áll ott, bemutatkozik, Gódány Róbertet keresi. Tessékeltem befelé a konyhába, ott pedig egymásra nézett István, Zsuzska és Miklós: „Hát ti mit kerestek itt?” – „És te, miért jössz?” Akkor libabőrös lettem, mert éreztem, hogy itt a Jóistennek valami terve van. Ez a két veszprémi család itt, nálunk, a kis faluban, ezen a kis helyen összetalálkoznak... Ez volt az indító mozzanat. Mindkét házaspár igényelte volna, hogy így hármásban, három házaspár, hetente kiscsoportbanosan találkozunk! Mi mondtuk nekik, hogy schönstatti értelemben ez túl gyakori lenne, mert első helyen a házaspár heti beszélgetése áll. Megegyeztünk, hogy kéthetente találkozunk. Az egyik ilyen találkozó

egybeesett azzal, hogy Tilmann atya itt volt nálunk. Akkor most mi legyen? Tilmann atyával megegyeztünk, hogy ő is bejön velünk Veszprémbe. Együtt volt a három család, Tilmann atyát bemutatattuk, mi voltunk a tolmácsok. A két házaspár annyi szívből jövő, érdeklődő, lényeges kérdést tett föl Tilmann atyának, hogy múltak az órák, Róbert fordított, és teljesen kimerült. Már éjfél felé járt az idő, amikor Tilmann atya intett, hogy „váltunk lovat”, és akkor én folytattam a tolmácsolást. Hajnali fél háromig tartott a beszélgetés. Fontos és életbe vágó kérdések hangzottak el, és Tilmann atya a maga módján részletesen kibontotta a válaszokat. A búcsúzásnál Zsuzska sugárzó arccal úgy köszönt el tőlünk, hogy „Ilyen boldognak már nagyon régen éreztem magam!” Mély

érintés volt a találkozás náluk is, a másikkal házaspárnál és Tilmann atyánál is. Ez volt az indulás kezdet.

Mára látjuk, hogy mi lett a magyarországi Schönstatt mozgalomból, hogy virágzik, hogy sok fiatal az életét a Schönstatt mozgalmon keresztül a Szűzanyához és általa az Úristenhez akarja kötni. A Schönstatt mozgalom az életetek fontos része, nagyon sokat tudtok róla. Mit mondanál az érdeklődőknek, akik fiatal házaspárként, fiatal felnőtként megkérdeznék Tőled, hogy mi a schönstatti lelkiség lényege?

A schönstatti lelkiség szíve-lelke a Háromszor Csodálatos Anyával kötött szeretetszövetség. Ez a központi értéke. A szeretetszövetséghez két fél kell: a Szűzanya és mi, emberek. Ő ígéretet tesz arra, hogy mivel fog megajándékozni bennünket, mi pedig kérhetünk tőle, és megígérjük, hogy közreműködünk. Ilyen értelemben a szeretetszövetség partneri viszony. Kötődés Máriához, Kantenich József atyához, az alapítóhoz és a Szentélyhez, a schönstatti kápolnához, ami kegyhely. Olyan értelemben kegyhely, hogy aki hívó módon érintkezik a szentéllyel, a kápolnával, azt a Szűzanya megajándékozza az otthonossággal, a lelki átalakulással és az apostoli gyümölcsözőség kegyelmével. Még egy fontos súlypontot emelnék ki: a Gondviselésbe vetett gyakorlati hitet.

Mit jelent ez?

Mindennapi életünkben legyünk éberek, és tapintsuk ki, hogy mit szeret, mit enged meg, mit igazgat a Jóisten. Figyeljünk, érzékeljünk, és ennek mentén alakítsuk az életünket. Nem kell csodákra várni, hanem igyekezzünk ér-

zékelnünk, hogy az apró mozzanatokban Ő igazgat. Vegyük észre, hogy a Szűzanya is gondoskodik rólunk, Ő a Jóisten eszköze, ahogy mi is azok lehetünk Vele együtt. Fontos az eszköz-tudat; vagyis hogy mi a Szűzanya eszközei vagyunk. Engedjük neki, hogy használjon minket.

Neked a személyes életedben mit jelentett Schönstatt?

Összesítve: sziklára épített ház. Stabil erőforrás, amiből gazdagon meríthetek az értelmem, a szívem, az akaratom számára. Szerves egységben van a három, egyensúlyban vannak. Schönstatt erőforrás, ami fölfelé emel. Általa a Jóistenhez kötődöm, az embertársaimhoz kötődöm. Nagy öröm az élet pezsgése és a munka. A Jóisten és a Szűzanya csodálatos ajándéka Schönstatt, ami nagy hálával tölti el a szívemet.

Mostanában mit kérsz a Jóistentől és a Szűzanyától, miért adsz hálát, mit köszönsz meg, amikor imádkozol?

Nagyon hálás vagyok a hétköznapi apró mozzanatokban, újra meg újra. Például sokszor ott a kérdés, hogy mire kellene az időmet, erőmet fordítanom. Van, amikor ösztönzést és erőt kapok, és be tudom osztani, de van, amikor nem tudom igazán, hogy például a mai délelőttön mi lenne a jó, amire mint eszközt használni szeretnék. Ilyenkor apró mozzanatokban, lépésről lépésre megkapom az eligazítást. Meglátom, észreveszem, hogy itt van egy tennivaló, amit el kellene végezni. Kinézek az ablakon, és megláthatom, ami előtte már valahogy mozgott bennem... Ilyen kis hétköznapi mozzanatok – meglátom a vezérfonalat: itt van, kaptam rá előkészítést, tessék, lépjél! És ez így folytatódik

tovább, láncolat lesz belőle. És mindjárt meg is köszönöm. Személy szerint, ami mozgat engem: mindig Nálad, mindig Veled és mindent Neked! Igyekszem megvalósítani, és ha valamennyire sikerül, akkor azért is hálát adok.

„Ha saját erőinkre tekintünk, elsülyyed minden bizalmunk és reményünk. Odanyújtjuk Neked kezünket Anya és kérünk bőkezű szeretet-adományokat. A szövetséghez, melyet velünk kötöttél (Ő kötötte velünk, és mi utána Vele, fontos a sorrend, amire rádöbbszem egyszer, amikor szorongatott helyzetben voltunk), és kegyelemmel gazdagon megöntöztél, Te hűséges maradsz minden időben, viharokban is és veszélyekben... aléltságunkhoz teszed mindenhatóságod.”² Ez súlypont.

Befejezésül még kiírtam a mai Kentenich atya idézetet, mert találónak

éreztem: „Reménnyel telve tekintünk az eszményre, mely holnapután kezd majd lassan megvalósulni, ugyanakkor őszintén fáradozunk is megvalósításán.” Gondoltam, hogy ez rátapint az emberi életfolyamatom lényegére.

Ezt még hadd mutassam meg: egy Égfelé imakönyv, Róbert kézírásával az első oldalon: „Kedves Tilmann atya! Köszönjük szépen!” – együtt dolgoztunk vele az imakönyv fordításán – „Magyar Schönstatt Család. Róbert és Rita 2012.12.20-án. Kálmán, Alice, Ádám.” Róbert még ideírta: „Ezt a példányt Tilmann atyának szántuk, néhány percen át ott pihent a már nem dobogó szíve fölött.” A holttestén, a nyitott koporsóban. Odatette még Róbert. Ez is egy kincsünk.

*Az interjút készítette:
Dancsok Tamás és Edina*

Geritörténete

1. rész: Mélyrepülés

In medias res – a közepébe vágok. Négy évig voltam masszívan droggyasztó. A végén már nem csak bulikban fogyasztottam, hanem akár-mikor. Designer drogokat. Speedet. Extasi tablettát. Össze-vissza. Mindent kipróbáltam, egyedül nem szúrtam magam. A bátyám révén egy idősebb társaságba kerültem, és általuk ismertem meg mélyebben a drogokat. Teljesen rákattantam. Volt egy barátnőmnek nevezett négy-öt évvel idősebb lány,

aki már benne volt a drogozásban, és a szülinapján egyszer fél Extasit nyomott a számba. Akkor még nem tudtam, mi ez. Azt mondta, hogy nyugi, jó lesz. De én olyan rosszul lettem! Egész este csak ültem, meg sem tudtam szólalni, előntött a hideg verejték, nem éreztem a külvilágot, borzalmas volt.

Nem is tudom, hogy másodjára miért próbáltam ki, miért csináltam tovább egy ilyen élmény után. De a bulikban, ha volt egy kis alkohol, már bátrabb vol-

² P. Joseph Kentenich: Égfelé, Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2012, 17.o.

tam, akkor mehetett a cucc. Aztán elég gyorsan közvetlen kapcsolatba kerültem a dílerrel, én vettem és adtam másoknak a szajrét... Soha nem foglalkoztam a határokkal, mindig el kellett mennem az ütközésig. A családban a bátyáimat is addig húztam, amíg meg nem ütöttek. Sokáig legkisebb gyerek voltam, aki ezzel tűnt ki a többiek közül. A drogoknál sem tudtam mértéket tartani. Sokszor túltoltam, aminek hatása az ún. black out jelenség, vagyis hogy semmire nem emlékszem. Lényegében megvan az estének az eleje, és aztán... Bármit csinálhatok, összeverhetnek, elaludhatok, eljuthatok bárhova, bármi történhet. Úgy ismertek már a haverjaim, hogy a „drogos Geri”, a „betép Geri”. Egyszer kétszer ők is beszéltek velem, hogy „le vagy épülve, haver, hagy már abba, egy kicsit vegyél vissza”.

Nem akartam a valóságban lenni, ez kivitt onnan, alternatív érzést, alternatív valóságot tudott adni. Minden probléma eltűnt, nem volt fájdalom, nem volt az a folyamatos feszültség, hogy mi van otthon, mi nincs otthon... Minden görcs, félelem eltűnt. Nagyon gyorsan rákattan az ember. A szer segített túlélni.

Gyermekkorban kezdődött. Bár mintha mostanság már olyan gondolataim is lennének, hogy már fogantatásom környékén is meglehetett... Mozaik családból jövök. Az első két bátyám egy korábbi kapcsolatból született, édesanyánk közös. Mi ketten a legfiatalabb bátyámmal a második házasságból. És van egy húgunk, ő meg a nevelőapukánktól. Édesanyám háromszor volt házas. Mind az öten az anyukánkkal maradtunk, a férfiak pedig jöttek-mentek.

Én időben közel születtem a bátyámhoz. Nagyon-nagyon nem számítottak arra, hogy jövök. De jöttem. Édesapámra ez váratlanul nagy terhet rótt. Élből elutasított. Vannak bennem képek gyerekkoromból: apám reggelizik, oda akarok mellé ülni, és ő mint egy jéghegy, mered a kajája elé, és nem figyel rám. Rángatom, az ölébe akarok ülni, hogy együtt együnk, de oda se fordul felém, csak bámul maga elé. Több konfliktus volt emiatt önmagamban és a legközelebbi bátyámmal is. Édesapáméknál bevett szokás volt, hogy az első gyerek az „igazi”. Ő is elsőszülött... Látszik apám testvéreim, hogy mennyire durván rossz hatása lett ennek a nevelésnek, nem sikerült normális életet kialakítaniuk.

A kivételezés a legközelebbi bátyámmal erős feszültséget szült bennem állandóan. Egyfelől nagyon szeretttük egymást, közel álltunk egymáshoz, de amikor apánk belépett a képbe, akkor versengeni kezdtem vele.

Anyámban erős ellenérzés volt amiatt, ahogy apám velem nem bánik jól, és kicsit ellene hangolt. Ráadásul apám a másik két idősebb bátyámat sokszor megalázta, verte. Később már a bátyáim ellenálltak. Szörnyű volt. Főleg úgy, hogy többször is miattam verte meg őket. Pizskáltam őket, mert senki nem akart velem játszani. Például mikor a bátyám tanult, én elkezdtem dobálni, mire ő ellökött, hogy menjek már ki. Akkor elkezdtem sírni, erre apám megverte. Végül anyámnak ebből elege lett. Rengeteget veszekedtek, folyamatos üvöltözés volt. Élhetetlen szituáció volt. Féltünk. Én nagyon. A keresztelőm volt az egyetlen esemény ebben az időszakban, ami összehozta a két családot. Katolikus lettem, mert az apai rész katolikus. Akkor ott volt mindenki. Nem volt veszekedés. Ekkor hatéves voltam.

Ezután nem sokkal elváltak, és jöttek a borzalmas élmények. Kéthetente péntek–szombat–vasárnap apámnál voltunk. Egyáltalán nem tudott velünk mit kezdeni. Egész nap „play station”-öztünk, filmet néztünk. Bármit csináltam, a földhöz vágott, de ütni nem ütött,

csak megszorogattott, visszamondta azokat, amiket anno a bátyáimnak: „szarházi”. A nyolcadikos ballagásom után lényegében elvágtam a kapcsolatot apámmal, alig mentem hozzájuk, nem is beszéltem vele. Az elutasítástól való félelem átítatott. Nem mertem megszólítani a lányokat. Soha. Mindig csak alakultak a párkapcsolatok. Amikor elutasítástól tarthattam, blokk és olyan szintű lefagyás volt bennem, ami menekülésre készítetett.

A sok nehézség mellett történt jó is. Minden hibájával együtt nagyon hálás vagyok a nevelőapámnak. Nyolcéves koromtól velünk élt, zseniális módon reagált ránk. Négy gyerekkel elvenni egy nőt, azt kevesen vállalnák be. Ha ő nem lenne, akkor 99%, hogy homoszexuális lennék. Mivel nem láttam igazi férfi mintát, apám nem foglalkozott velem, női cuccokban jártam otthon. Anyám volt az istennő. Nevelőapám nevelt férfit, ő határozottan rendreutasított, amikor kellett. Akkor nagyon rosszul esett, emlékszem, de ma már nagyon hálás vagyok, hogy rám szólt. Kellettek a határok, hogy férfi legyek.

Nem voltam túl jó tanuló. Öt iskolába jártam, többször is kirúgtak, és volt, hogy magamtól váltottam. Kilencedikig versenyszerűen fociztam, heti négy-öt edzésem volt. Nagyon-nagyon szerettem, de anyámék rábeszéltek, hogy hagyjam abba. A foci nemcsak a sport miatt volt fontos, hanem mert együtt csajoztunk, buliztunk a csapattársakkal. Ahogy kiesett a foci, csomó időm felszabadult. Utána kerültem be a bátyám társaságába. Akkor jött a mélyrepülés.

Nem volt foci, nem tanultam, nem is nagyon figyeltem az órákon. Nem érdekelt semmi. Inkább mentem volna mindenhova. Utána lett az idősebb barátnőm, aki belevitt a drogok világába. Eleinte rengeteget loptam drogra. Nagyszüleimtől, szüleimtől, unokatesóktól. Össze se merem számolni, mennyit loptam a nagyszüleim nyugdíjából, hogy legyen pénzem drogra, meg piára. Édesanyámnak az volt az elve, hogy

inkább engedni kell és nem szigorúan lezárni, mert máshol úgyis meg fogom találni a kiskapukat. Ez nálam nem bizonyult jó taktikának. Nagyon kétségbe voltak esve miattam. Elmentem bulizni, és amikor ők felkeltek reggel 6-kor,

én akkor jöttem haza. Azért tudtam ennyi ideig fönn lenni, mert speedeztem. Végigpörögtem az estét, aztán bementem a suliba, visszajöttem, aludtam és kezdődhetett előlről.

Elég masszívan kikészültem. Korábban sem tudtam figyelni, de ennek hatására abszolút semmit. Tíz perc volt a maximum, amíg a táblára tudtam figyelni. Olvasni sem tudtam. Funkcionális analfabéta voltam. Olvastam a dolgokat, de nem fogtam fel. Ennek nincs semmi értelme, akkor minek olvassam?! Négy évig tartott.

Elég mély depresszióba süllyedtem. Közben szívproblémát diagnosztizáltak nálam. Lyukas szívvel születtem, ami elvileg szépen összeforrt. De ezek a serkentőszerek nagyon durván megdobog-

tatták, és aritmiát meg tachikardiát diagnosztizáltak nálam. Mondták, hogy 18-19 éves korban ez nem szokványos. Fájt is. Az volt a legszörnyűbb, hogy pontosan meg tudtam mondani, mikor ver félre, mert éreztem, akkorákat pattant. Levert a víz, halálfélelmem volt, kétségbe estem, depressziós voltam, de ugyanúgy folytattam tovább a bulizást. Fura és ellentmondásos, hogy az Úristenhez kiáltottam, hogy add meg,

Fura és ellentmondásos, hogy az Úristenhez kiáltottam, hogy add meg, Uram, hogy a bátyám esküvőjét még megélhessem

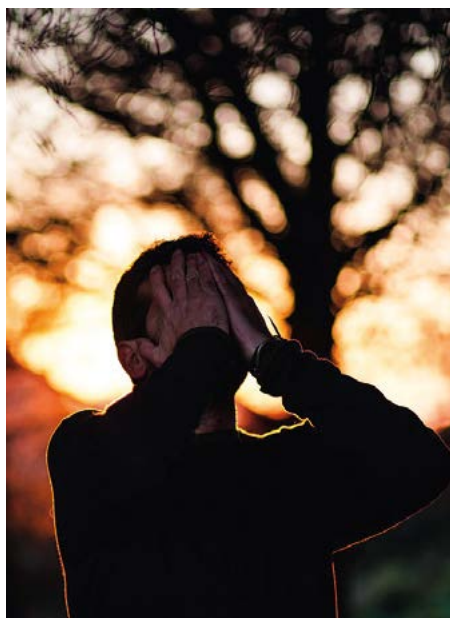
Uram, hogy a bátyám esküvőjét még megélhessem, ott még berúghassak. Meredek volt.

Voltak rendőrségi ügyek is, például, amikor lopás miatt menekülnöm kellett. Volt, hogy édesanyám arra ébredt hajnali

négykor, hogy táncolok a lépcsőházban, mert annyira be voltam löve. Vagy annyira szét voltam esve, hogy nem találtam bele a zárba és leültem a lépcsőre. Akkor ő szedett össze. Nem egy ilyen alkalom volt, hogy mások fogtak meg engem, mert annyira szétestem, annyira sokat szívtam, megettem valami bogyót, ami szétvitt. Ezek halálközeli állapotok voltak.

A drog abszolút kikapcsolt, olyan volt, mintha aludtam volna. Nem fájt semmi. A másnap viszont annál jobban. Minden szempontból. Bármelyik drognak a legrosszabb a másnapja. Ezeknek a szintetikus drogoknak a másnapja olyan, hogy inkább szívnál még egy kicsit, hogy jobban legyél. Vagy ittam inkább egy sört, és az kicsit visszahozott

az életbe, vagy egész nap csak feküdtem. Abból állt az életem, hogy vagy dolgoztam, abból volt pénzem, vagy nem, és akkor otthon voltam, feküdtem, filmeztem, ettem, ittam, és elmentem bulizni. Ez ment körbe-körbe.

De a sztori szép része: a bátyám – a felesége hatására – megtért. Egy protestáns gyülekezetbe került. Hívott engem is, de ez akkor nem volt rám túl jó hatással. Mondtam, hogy bolond vagy, hogy ilyenekkel foglalkozol, ez engem nem érint. Jegeltük is ezt a témát bő egy évig. De aztán olyan nehéz lett minden, hogy egyszer mégiscsak elmentem vele a gyülekezetbe, mert ezt a bátyámat tiszteltem, meg szerettem. Halál unalmas volt.

Felvettem egy nagyon ájtatos szerepet, mézes-mázás voltam, mindenkivel kezet fogtam, mosolyogtam. Oda is másnaposan mentem... Azt se tudtam, miről magyaráznak ott. Nem is érde-

kelt. Utána megfogadtam, hogy többet nem jövök ilyenre, nekem ez nem kell. Megint eltelt legalább fél év, amikor már olyan mély volt minden, nem volt semmi kiút, csak sötétség. Ezt nagyon nehéz leírni. Folyamatosan az éjszakát kerestem. Nappal nem akartam kijönni, nem akartam senkit sem látni, csak inni, zenét hallgatni, be akartam zárni teljesen. Ha megszólítottak, inkább nem is reagáltam, nem is válaszoltam. Folyamatosan dohányoztam, mindig a sötét eget néztem. Olyan érzés volt, mintha csak a sötétség lenne bennem csillagok nélkül. Akkor már fájdalmat sem éreztem. Egy idő után eltűntek az érzelmek, sikerült elnyomnom őket, csak az üresség volt bennem. Folyamatos passzív feszültség nyomasztott, mintha valami rátelepült volna a lelkemre.

Néma voltam. Nem tudtam sírni már négy éve. Ez volt az az időszak, amikor el is költöztem otthonról egy barátomhoz. Ott még jobban leépültünk. Nem csak este ittunk, hanem reggeltől estig. Legényélet volt. Sörrel keltettük a napot, ott volt mindenki nálunk, mindenhol dohányoztunk. Miénk volt a lakás, kint lehetett a drog az asztalon, nem kellett eldugni a szülők elől, nem kellett pénztárcába, alsógatyába tenni. Nem kellett izgulnunk, nyugodtan használtuk egymás cuccát, és kész.

Magamban valakihez kiáltottam. Sokat. Főleg esténként, amikor éreztem, hogy a szívemnek nem így kéne dobognia, nem kéne fájni, nem kéne hallanom, nem kéne éreznem, hogy félre ver. Éreztem, hogy elfogy az ereje, nehezen üt. Akkor esténként volt egy rendszeres kiáltásom. *Folytatása következik.*

Isten túlcserélő szeretete bennünk

Vasárnap reggel 8 óra. Valaki be- megy a zuhanyba, halk beszélge- tések kezdődnek a szobám ajtaja előtt. Szívesen átfordulnék a má- sik oldalamra, de realizálok a helyze- tet, hogy ma kilences misére megyünk. Kikelek az ágyból, közös reggeli, majd együtt felmegyünk misére. Beülünk a padba, igyekszem kényelmes pozíciót felvenni, hogy ne nyomja a hátamat a pad, és a lábam is elférjen valahol. El- kezdődik a mise, és vele a minden héten ugyanolyan „miserutin”. Csengetnek, felállunk. *„Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem...”* Kb. ez az a pont, amíg a gyerekek figyelmét fent lehet tartani a mise interaktivitásával. Olvasmányok következnek, leülünk. A zsoltárnál tet- szik a dallam, ezért megpró- bállok vala- mi extrábat belevinni, hogy több- szólamú le- gyen a dolog. Felállunk az evangélium- hoz, keresz- tet rajzolok a homlokomra, szájamra, szí- vemre. Em- lékszem rá, hogy Erika

néni tanította nekünk alsóban, hogy miért tesszük ezt, de inkább csak a ke- zem csinálja, mintsem belegondolnék, mit is jelent. Vége az evangéliumnak, igyekszem úgy leülni, hogy lássak vala- mit, hogy tovább oda tudjak figyelni az atyára. Majdnem végig sikerül, de mire befejezi a prédikációt, valahogy pont kiderül, hogy mégsem végig figyeltem. Valahol máshol járnak a gondolataim. Kezdődik a felajánlás. Kicsit többet kell térdelni, de amikor erre gondolok, eszembe jut, hogy Jézus a hátán vitte a keresztet, nekem meg fáj térdelni? Ne már! Fejből tudom az atya szövegét és a kulcsmondatot, ami után fel lehet ülni. *„Halálozat hirdetjük Urunk és hittal vall-*

„Juk feltámadásodat, amíg el nem jössz.”
A mondat felénél már fogom a padot, én vagyok az első, aki leül. Áldozásról visszatérve körbepillantok, kik vannak itt, majd rövid hálaadó imádság után leülök, és megfogalmazom magamban, hogy igen gyorsan eltelt ez az egy óra. Már csak a hirdetések, TAKI (Találd ki!), és mehetünk is haza.

Marcsi pár évvel ezelőtti miserutinját osztottam meg Veletek. Éreztétek már ti is hasonlóképp magatokat? Az normális! Szeretném elmesélni Nektek, hogyan jutottam el odáig, hogy a Szentmisét mint Krisztus minden nap értünk megtett keresztútját éljem meg. Ma már nagyon jól érzem magam a misén! Erőfeszítés nélkül figyelek oda az állandó és változó részekre, és megisztelve érzem magam, amikor eggyé válhatok a szentáldozásban Jézus Krisztus valóságos testével. Nem egyik napról a másikra történt.

Az Újszövetség olvasásával kezdődött. Antióchiás életem előtt eszembe se jutott, hogy olvassam a Szentírást. Úgy gondoltam, hogy a szentmisén úgyis elhangzik, ami lényeges, a többit meg valószínűleg nem véletlenül nem olvassák fel. Egyik Antióchiás nagyhétvégén többet beszélgettünk róla, hogyan lehetne beépíteni a Szentírás olvasását úgy a napi rutinunkba, hogy annak értelme is legyen. Én például esténként könnyen belealszom, nem találok meg az üzenetet a sorok között. Az a javaslat is elhangzott, hogy a reggeli kávé mellett milyen prak-

tikus is Újszövetséget olvasni. Az úgyis olyan dolog (nekem legalábbis biztosan), amit sosem hagyok ki... Így szoktam rá először a kávéra, aztán az Újszövetség olvasására.

Szeretettel ajánlom mindenkinek, gondoljátok végig a napotokat, hova tudnátok beültetni a Biblia rendszeres olvasását. Legyen ez egy kávé, buszút, első hazaérés a suliból, vagy akár fogmosás után, vagy a tanulás kezdetén... Próbáljátok ki, hogy egy hétig hozzákötitek a Szentírás olvasását!

Engem meglepett, milyen érthető, olvasmányos és aktuális az az írás, amit kétezer évvel ezelőtt vetettek papírra... Szeretnék nektek felolvasni belőle egy részletet, ami engem nagyban segített az Eucharisztia lényegének felfedezésében.

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok a mannat ették a pusztában, mégis meghaltak. De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.” (Jn 6,47-51)

„A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.”

A kenyér. Eddigi tapasztalataim szerint Isten kenyere minden éhségre táplálék. Tavaly novemberben sötét fejezet kezdődött az életemben. Magányos voltam. Nem voltak barátaim, akikre

Gondoljátok végig
a napotokat,
hova tudnátok
beültetni a Biblia
r e n d s z e r e s
olvasását!

számíthattam. Nem éreztem szeretve, se elfogadva magam. Negatív spirálba kerültem. A tükör előtt azt éreztem, hogy egy pattanásos elefánt néz vissza rám. Az egyetem folyosóján görcsbe rándult a gyomrom, amikor fagott szót hallottam. A kezem fájni kezdett, nem éreztem az egyik ujjamat, nem tudtam gyakorolni. Ez a lelkiállapot több mint hét hónapig tartott. Ebben a kiéhezett időszakban egy-egy imatálalkozóban, énekben, mély szeretetteljes együttlében, elcsendesülésben érkezett el hozzám Isten kenyere. Rendszeresen látogattam szentmisét, ahol örömmel éltem meg a Krisztussal való találkozást. Azt reméltem, hogy ez az öröm a Vele való találkozásban egyszer eljön a hétköznapi kapcsolataimba is!

A kenyér, amelyet adok. Krisztus mindig kitarja felém karját, és lehetőséget ad, hogy viszonszeressem Őt. Rendszeresen előfordul velem, hogy egy karnyújtásnyira vagyok Tőle, de nem tudom elfogadni a kenyeret, Isten szeretetét, mert egyszerűen teli van a kezem. A telefonommal, a barátaimmal, a munkámmal, sulival, ... Ő azonban kitartó. Megvárja, míg leteszek mindent, amihez olyan szorosan ragaszkodom, és teret teremtek szívemben Testének.

Mert ugye, *a kenyér, amelyet adok, a testem* – mondja Jézus. Ő a megtestestült, tökéletes szeretet. Ő szeret engem. Amikor tudta, hogy meg fog halni, nem akart üres kézzel távozni. Mint amikor az ember hosszú útra megy, szívesen hagy maga után valami emléket a többiek számára. Egy közös képet, egy jellegzetes illatú ruhát, kedvenc ékszert... Ő egy ennél sokkal nagyobb ajándékot

hagyott Nekünk. Önmagát. A tökéletes szeretetet! Amikor ebből a tökéletességből vehetek magamhoz egy darabot, óriási lehetőséget kapok! Ilyenkor azt érzem, azt mondja nekem a Jó Isten: „*Marcsi! Én most beléd költözöm! A Te alakodat magamra öltve járok a világban. A lelkedben foglalok helyet. Rajtad keresztül beszélek majd az emberekhez, hogy általad közelebb kerüljenek Hozzám.*” Így költözik be szívünkbe az Úr. A Tiédbe, az enyémbé és mindenkiébe. Mégsem fogyatkozik meg, hiszen minden darabjában benne van a teljesség. Így amikor magamhoz veszem az Ő valóságos testét, belém költözik, és egyek leszünk. És innentől kezdve az egész szimpla matek! Ha bennem van a végtelen szeretet, meg Benned is, akkor végtelen meg végtelen, az végtelen. Így válik egyre nagyobbá általunk az Ő szeretete.

A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért. A szentmisén tehát Jézus kereszthalálára emlékezünk. Senkinek

nincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért. Kimondani is hátborzongató, hogy elmondhatom magamról, hogy van egy barátom, aki az életét adta értem!

Ezért is van, hogy minden szentmisen küldetést kapok. Küldetést, hogy a belém költözött Krisztus munkálkodjon rajtam keresztül. Küldetést, hogy minél több emberhez elvigyem.

A szentmise egy jó tankolási lehetőség. Én az elmúlt egy évben, elég hamar lemerültem. Minden üzemanyagomat elvitte az új emberek megismerése, biztonságos bizalmi kapcsolatok kiépítése, közösség keresése, és még sorolhatnám. Ebben az élethelyzetben kezdtem el gyakrabban – német nyelvű – szentmisét látogatni. Kezdetben erősen kellett koncentrálnom, hogy akár az állandó részeket is megértsem. Kis idő után ész-

revétlenül elkezdtem magamba szívni a mise minden szavát.

Korábban azt éreztem, hogy nagyjából annyiszor voltam már misén, és annyiszor hallgattam végig ugyanazon szövegeket, hogy azt éreztem, „kotta nélkül” tudnék misézni. Ezért gyakran, mondhatni rendszeresen átsiklottam igazán fontos részekén. Nem tudom, ki szokott belegondolni, mit mond akkor, amikor az Isten Bárányát énekeli. Én régebben ugyanis már előre arra koncentráltam, mikor térdelünk majd le... Mostanra egy héten 2-3-szor megfordulok a hétköznapi miséken. Azt keresem, mit üzen ma nekem Jézus! Mindig találok valamit, amit magammal tudok vinni aznapra, a hétre, vagy hosszabb távra.

Legszívesebben azt tanácsolnám Nektek is, hogy menjetek el idegen nyelvű misére! De a jó az, hogy valójában Nektek sokkal könnyebb dolgotok van! Azt tanácsolom, hogy figyeljetek úgy a magyar misén, mint-ha az egy idegen nyelv lenne számotokra! Keressétek meg minden szónak a valódi jelentését! Bátran látogassatok más miséket, mint amit megszoktatok, és keressétek, hol tudtok igazán jelen lenni.

Ez a fajta tankolás nem csak azoknak jöhet jól, akik teljesen lemerültek! Sőt! Minél több a „föls” üzemanyag, annál többet tudsz tölteni másokba. Hiszen Isten túlcserélő szeretete bennünk a mi szeretetünk mások iránt. Én úgy érzem, a szentáldozásban személyes meghívást kapok arra, hogy a Jó Isten eszközeként, Isten karnyújtására kiüresített kézzel menjek ki a világba.

Úgyhogy emberek! Maxra feltankolni! ;)

Varga Mária Kinga

Zsinati életképek

A következő oldalakon felelevenítjük a múlt évi zsinatot egy beszámoló és az akkor készült, de eddig még nem közreadott interjúk révén. A cikkben és a beszélgetésekben a zsinati folyamat közvetlen résztvevői szólnak meg, akik személyes benyomásaik, gondolataik, érzéseik által közvetítik felénk az akkor megtapasztalt atmoszférát. Beszámolóikon keresztül a Jóisten gondoskodó szeretete sugárzik át. Azé az Atyáé, aki elindítja a gondolatokat, engedi azo-

kat kibontakozni, vezet bennünket azok közösségi megmérettetése, tisztázása során, és végül erőt és bátorságot ad a döntéshez, hogy kiválasszuk a következő időszakot meghatározó jelmondatot és az emellé rendelt értékeket. Reméljük, hogy ezek a személyes megnyilatkozások közelebb hozzák a jelmondat – Egységben Veled – jelentését, és arra készítetnek bennünket, hogy még jobban elgondolkodjunk a zsinaton kiválasztott értékek jelentőségén.

Beszámoló az éves jelmondatunkról

A koronavírus járvány 2020 őszére olyan mértékben felerősödött, hogy a fertőzésveszély és a zsinati meghívottak létszáma miatt, sok egyeztetés, gondolkodás után arra jutotunk, hogy a felelős és helyes döntés az, ha az ideai, hagyományos őszi zsinatunk elmarad, és csak a vezetői kör találkozik, és tervezi meg az előttünk álló évünket.

Az őszi zsinaton a közösségünk egyes régióinak, nagyobb egységeinek felelősei szoktak összegyűlni, beszámolni a közösségükben összegyűjtött életjelekről, örömeikről, mozgatórugókról, áramlatokról és gondokról. A beszámolók alapján megfogalmazzuk azokat az értékeket, amelyek jelen vannak, vagy vágyként, célként élnek a családjainkban, fiataljainkban. A zsinati résztve-

vők ezekből az értékekből a lényegyet egyre sűrítve, összevonva megalkotnak egy jelmondatot. Ez a mondat magában foglalja azt a sok, úgynevezett mellérendelt értéket, amely abban az évben mozgatja, foglalkoztatja a közösséget. Ezek válaszok korunk és életünk jeleire és kérdéseire. A következő év nyári családnapijain az előadó- és házigazda házaspárok azon dolgoznak, hogy a jelmondatot kibontva, minél több oldalról körbejárva mindenki választ találjon a benne feszülő aktuális kérdésekre, gondokra, jó elhatározásai megerősödjenek, valósággá válhassanak. A jó jelmondat erőt és lendületet ad az odaadó és a hódító típusú embernek is.

„**Egységben Veled**”: ez a jelmondat született egy évvel ezelőtt. Az Eucharisz-

tikus Kongresszust is elhalasztották egy évvel, és a mi Eucharisztikus Házaspárok útja elmélyülésünk sem tudott még kibontakozni a nyári ünnepünk elhalasztásával. Új időpontban, 2021. július 4-re várjuk a Missziós Keresztet, a kongresszus szimbólumát, Ozsvári Csaba alkotását Óbudavárra. Ekkor mutatjuk be és járjuk végig először együtt: új, elmékedést segítő tanósvényünket, a „Házaspárok útját az Eucharisztia fényében”, mely a pápák ide vonatkozó írásai, valamint Kentenich atya és Tilmann atya gondolatai alapján készül.

Egységben Vele! Szeretnénk Isten rólunk alkotott tervével egységben lenni: szeretnénk hiteles emberek, házaspárok és családok lenni! Szeretnénk a teremtett világgal, arra vigyázva és szépségét megőrizve egységben lenni. Szeretnénk Jézussal, Szűzanyánkkal egységben,

szeretemben alakulni a járvány okozta különleges megpróbáltatások idején. Szeretnénk a házasságunkban, annak szentségi egységében megerősödni. Szeretnénk Kentenich atyával, az alapító kegyelmekkel, a szeretetszövetségünkkel egységben élni!

A zsinati meghívottaktól írásban megkaptuk a beszámolóikat. Az *új vezetői körrel* tanácskozva úgy láttuk, hogy ez a jelmondat alkalmas arra, hogy a következő évünk lelki építkezését is meghatározza, irányítsa.

Régi-új jelmondatunk adjon erőt, lendületet mindnyájunknak a hétköznapi életszentségre törekvésünkben, legyen iránytűnk a külső és belső munkák elvégzésénél, döntéseink meghozatalánál, és adjon növekedést a szeretetben a végső egységig Istenben!

Török Péter és Orsi

Mi mozgatja a családokat?

Interjú Török Péterrel és Soós Viktorral

M*i volt az első benyomásokon éppen a pár órában, ami a múltból szólt: mik voltak a schönstatti családok tapasztalatai, élményei az elmúlt időszakban, illetve a jelenben?*

Péter: Először is nagyon színes kép tárult elénk, mint ahogy az élet színes. Azt láttam, hogy a feltett kérdésre: „Mi mozgatja a családokat, az Élet jeleit hol tapasztaljuk meg a környezetünkben?“, valóban az életről szóló beszámolók születtek. Nemcsak a keresztény életünkről, a családunk életéről, hanem a környező

világ életéről, ami hatással van ránk, ami befolyásolja a gondolkodásunkat, érzéseinket. Próbálunk a kor szavára, kihívásaira jó válaszokat adni, jól érzékelni a kihívásokat. Színes kör volt, és nagyon igaznak éreztem a megállapításokat, amik születtek. Nemcsak elméleti fejtegetésekről volt szó, filozófiai vagy világnézeti perspektívából, hanem valóban két lábbal a földön álló emberek beszámolóit voltak, amiket hallottunk.

Viktor: Szép azt látni, hogy a különböző felelősségi területekről érkező

mennyire a szívükön viselik azt a területet, kérdéskört, ami hozzájuk tartozik. Azt is jó látni, hogy mennyire nagy és erős a Schönstatt mozgalom: fiatalok, szövetség, liga, a különböző ágak, területek jelenléte és még azok is, akik nem tudnak itt lenni. – Mindannyiuk beszámolója nagyon szép, mert szervesen kapcsolódnak ezek a beszámolók az Egyházhoz – részben az Eucharisztikus Kongresszusra való készüllet miatt –, és szervesen a Schönstatt mozgalomban jelen lévő áramlatokhoz. Jó volt együtt visszagondolni Kentenich atya halálának 50. évfordulójára, Ozsvári Csaba halálának 10. évfordulójára vagy a hűség ünnepére, a Kápolna-ünnepre, és nagyon sok olyan programra, amely minden évben megrendezésre kerül – ezeken keresztül erősítjük összetartozásunkat, valamint a Szűzanyához való kötődésünket.

Vissza-visszatérő témák hangzottak el itt a beszélgetések során, mint például a túlprogramozottság, az időhiány, a családok túlterheltsége, illetve az ifjúságnak az a fajta veszélyeztetettsége, amely különböző szellemi hatásokban nyilvánul meg. Mi az, ami kiemelkedett ezek közül a problémák közül, a teljesség igénye nélkül?

Péter: Az idő kérdését emelném ki először. Nem hangzott el a délelőtti folyamán, de talán a megoldás felé, a jobb megértés felé vezet, ha az időre nemcsak mint órával mérhető változóra gondolunk, hanem mint teremtett valóságra,

ami az ember megajándékozottságát is jelenti, azt, hogy képes időben szolgálni az Istent. Ezért van az, hogy látunk olyan embereket, akik nagyon sok mindent csinálnak, mégis mindenre marad idejük és kiegyensúlyozottak, és vannak közöttünk olyanok, akiknek a nagyon kevés feladat is sok, és túlfeszített, túlterhelt lesz az életük, mert az időt nem ajándéknak tekintik, hanem szétmorzsolják.

Minden lehet sok is meg kevés is, semmire sincs időnk, és az igazán fontosra mégis marad. Istennel együttműködve van időszaporítás, van termékenység, van idővel való olyan gazdálkodás, hogy az Isten ideje telik itt a földön és nem csak az emberi idő. Amiből mindig kifutunk, amiből mindig elkésünk, ami szorít, ami különböző szorongásokat és elégtelenség-érzéseket okozhat. Én az időnek ezt a szorítását a hitnek a szemével meg eszével szeretném látni.

Mit javasolhatunk a családoknak, hogy jobb időgazdálkodásuk legyen? Mi legyen nagyon fontos a sok kínálkozó lehetőség közül? Hiszen itt a családnaptól kezdve a különböző ifjúsági és családi programokig, kiségyetemen keresztül a különböző csodálatos ünnepekig minden esemény, találkozás időt igényel. Mit tudunk mondani azoknak a családoknak, akik nem jutottak el a családnapokra vagy más programokra? Milyen módon élhetik meg schönstatti kötődésüket?

Viktor: Schönstatti életünk legfontosabb közösségi területe a házastársi életünk. Nyilvánvaló, hogy mint házastársak hordozunk egy-egy ügyet, egy-egy témát, rendszeresen beszélgetünk a lelkünket, bensőnket érintő dolgokról, ez a legfontosabb. De szükségünk van arra is, hogy mint házaspár, mint család, kapjunk külső segítséget. Lehet ez a családnapiak mellett akár a családcsoport, ahova tartozunk, ahová járunk, azzal a néhány házaspárral, akikkel együtt vagyunk. Velük együtt egy-egy tanítást, egy-egy szöveget feldolgozva, az életre figyelve és az élet jeleit meghallva tudjuk egymást erősíteni.

Péter: Mindnyájan tapasztaljuk, hogy a megosztott öröm vagy a megosztott bánat könnyebben feldolgozható. Értékessé válik, nem darál be, nem nehezíti elviselhetetlenül az életet. Megosztott örömeink és bánataink a javunkra válnak és gyümölcsöt érlelnek. Szerintem az idő is ilyen. Ha megosztott idővel próbálunk egy problémához hozzányúlni, azt megoldani, akkor kevesebb idő alatt értékesebb válaszokat találunk. Egy házastársi beszélgetés, egy valóban őszinte megosztás nemcsak az egy-egy döntés meghozásához szükséges időt rövidíti le, hanem értékesebbé, mélyebbé is tesz minket. Ezek a megosztott idők kitágítják az időkeretünket. Nemcsak spórolnak, hanem megsokszorozzák az időnket és értékessé teszik. Ez az időszaporításnak a kegyelmi útja: ugyanannyi idő értékesebbé, kairosszá

válik a kronosszal szemben. Egy másik gondolat, Kentenich atya tanítása alapján az időgazdálkodással kapcsolatban, hogy a nehézségi erő hat mindenkire: ösztöneink, belső vágyaink, öröme való vágyakozásunk primitív, első reflexei mindig a kényelmességre, a saját magunk kényeztetésére, a spontaneitás idővesztésére készítetnek minket. Ő azt mondja, hogy az igazán magas szinten erkölcsös életet élni kívánó emberek megpróbálják uralni, legalábbis kézben tartani ezt az oldalát az életüknek. És ha egy ember megpróbálja átvilágítani

Mindannyiuk beszámolója nagyon szép, mert szervesen kapcsolódnak ezek a beszámolók az Egyházhoz

a saját életét, kutatni azt, hogy hol veszít el időt a nehézségi erők, az ösztön-élete, a hedonizmusra való hajlama, a kényelmessége miatt, akkor rengeteg potyadék időt vesz észre: az időben fel nem keléstől az elpocsékol

esti órákig, a képernyő előtt eltöltött felesleges információ-hajhászásig. Tehát a tudatosságot, az Istennel együtt tervezett életet az időben meg lehetne találni, meg lehetne tervezni, és ezt a családban lehet leginkább megtenni. Ha az ember egyedül tesz elhatározásokat, kontroll nélkül újra és újra eltéved. Míg ha van társa, felesége, ha vannak kamasz vagy fiatal gyermekei, van közösségi kontrollja, akkor mindig könnyebben reflektálhat az életére, vissza-visszatérhet egy-egy jó elhatározáshoz, egy jó lelki napirendhez, egy rendezettebb, egy komolyabban kézben tartott élethez.

Mondhatjuk-e tehát azt, hogy Schönstatt útmutatása az, hogy legyél kö-

zösségben a feleségeddel, a gyerekeddel, az Egyházzal, legyél közösségben a mozgalmi étellel és mindennel, amit te választottál hivatásod részeként, és akkor az időd busásan meg fog térülni?

Viktor: Igen, de az is fontos, hogy a helyes arányokat megtaláljuk. Első a személyes istenkapcsolatunk, imaéletünk, majd a házastársunkkal és a gyerekeinkkel való kapcsolatunk. Ezután lehet arról beszélni, hogy akár Schönstattban, akár a plébánián, akár a közéletben és egyéb más helyeken az ember mit és mennyit tud vállalni. Fontos és nyilvánvaló, hogy szükségünk van a közösségre, hiszen ez a közösség nemcsak példát és erőt ad, hanem nagyon komolyan, hálóként, meg is tart bennünket a közösség imaereje és egymás hordozása, segítése által.

Péter: Én is azt látom, hogy az elsődleges közösségünk a házastársi közösség, de a tágabb közösségek is kegyelem forrásai az ember számára. Nem a több emberhez való alkalmazkodás az, amit egy közösségben keresünk, hanem egy olyan, Krisztussal való találkozás a másik emberben, amelyben én a rendelkezésére bocsátom magamat, képes vagyok alkalmazkodni, elfogadni, hogy rajta keresztül az Isten engem is megszólít és meghív erre a kapcsolatra. Mert azért azt látjuk, akár az időbeosztásról, akár a véleményünkről, akár az aktivitásunkról van szó, hogy rengeteg tömeghatásnak vagyunk kitéve. A zsinaton nagyon erősen előkerült, hogy a társadalom hat ránk.

Az elsődleges közösségünk a házastársi közösség, de a tágabb közösségek is kegyelem forrásai az ember számára

Kentenich atya úgy fogalmaz, hogy kocsmaszagú minden ember, még ha nem is iszik, nem is dohányzik, mert egyszerűen a környezete olyan, mint egy kocsmá. Mindenféle hatás ér minket, és nem tudunk mentesek lenni ezektől. Ezért van bennünk tudatos elhatárolódás a tömeghatásoktól és azoktól a korszellellemmel összefüggő negatív hatásoktól, amit meg kell tudnunk fogalmazni. Éppen egy olyan közösség, ahol hasonló értékrenddel és törekvéssel rendelkező emberek vannak – elsősorban a házastársi közösség –, az azzal való osztozás

segíti az elhatárolódást is. Mert szükségszerűen elhatárolódunk a világ vonzásától, ami a lényegtől, Krisztustól von el minket.

Hadd világítsak most rá az ifjúság üdítő jelenlétére. Ők éppoly szerves és alapvető tag-

jai a zsinatnak, mint ahogy az itt lévő házaspárok. Mi lehet az az útmutatás, amelyet követendő példaként, hívó szóként felmutathatónak tartotok az új generáció számára?

Péter: Örömteli érzékelni a fiatalok életét és hallani őket. Egyrészt nagyon komoly üzenet, hogy az ember szíve nem változik. Azt az Isten teremtette, és az abban lévő vágyak is az Isten felségterületei. Nagyon jó volt hallani, hogy nemcsak az érett, felnőtt kornak a kihívása a tisztaság vagy a hűség kérdése, a felelősségvállalás kérdése. Ezek feszítik a fiatalokat is, és szeretnének rá tiszta, őszinte, talán még lendületesebb, erősebb válaszokat adni, mint azt

mi magunk tesszük. Kísértés azt mondani, hogy ez a mai fiatalokat már nem érdekli. Jó volt hallani a zsinaton, hogy ebben nagyon komoly egységre törekvés van, és ez az egységes szívnek a megtapasztalása számomra. Azt látom, hogy a fiatalok az egész világot egy nagy faluként élik meg, mindenki mindentről tud, nagyon hamar cserélődnek az információk. Ha előnti ezt a világfalut egy olyan vélemény, hogy *senki* sem él már tiszta kapcsolatban a házasság előtt, vagy *mindenki* lecseréli a házastársát, akkor ebben ők nagyon hamar elveszhetnek. Itt megerősödhetünk abban, hogy nem *mindenki* és *senki*, mert van, aki tisztán éli meg a párkapcsolatát. A tisztaság a házasságkötés után is kihívás, felhívás az Isten által akart házastársi kapcsolatban, és nem *mindenki* bukik el ezen, és nem az van, hogy *senki* sem tartja már értékesnek, hanem egyszerűen a világfaluban a pozitív hangok kicsi hangsúlyt kapnak. Itt egymásra találunk, és azt gondolom, hogy nem csak mi mondhatunk valamit a fiataloknak – habár várják a tanítást tőlünk –, hanem mi is tanulunk tőlük, és várjuk az útmutatást, hogy hogyan tájékozódjunk jól ebben a világfaluban, ebben a nagyon bonyolult, gyorsan mozgó, gyorsan változó, bennünket sok információval elárasztó világban. Én tehát tapasztalatcserét, kölcsönösséget, kölcsönös tanulást látok a generációk között.

Viktor: Felkiáltójelként itt van és újra meg újra előkerül, hogy hiteles példákra

van szükségünk. De nemcsak hogy hiteles példákat szeretnénk látni, hanem igyekszünk és törekszünk mi magunk is hitelesek lenni, hitelessé válni, hitelesek maradni. Mindegyik schönstatti generációnak újra és újra meg kell fogalmaznia a saját schönstattiságát, a saját küldetését. Talán amit érzékelünk a mostani fiatalokban, az, hogy nagy, erős vágy van bennük arra, hogy legyen saját helyük, és ezt a saját helyüket otthonossá alakítsák, formálják, melynek nagyon fontos, szerves része, hogy ott egy szentély legyen. Nyilvánvalóan nagyon fontos számukra

Óbudavár, ami egyfajta lelki, szellemi forrás, de fontos, az is hogy Budapesten, ahol élnek, ahol tanulnak, ott is kötődjenek egy

helyhez. A mi otthonaink, ahol a családdal élünk, erős sziget, amelynek a falai erősek, és mi határozzuk meg, hogy ott bent milyen légkör uralkodjék. Ugyanígy a fiataloknak is, akiknek nemcsak a közösségi helyen, hanem a főiskolán, az egyetemen, az iskolában, a szórakozóhelyeken, a sportpályákon, bárhol, ahol vannak, fontos, hogy erősek tudjanak maradni, hogy ezekben a helyzetekben azokat az értékeket, amelyeket kapnak, amelyek mellett elköteleződnek, meg tudják tartani. Élő kapcsolatban kell lennünk velük. Nem feltétlenül arra van szükségük, hogy okosakat mondjunk nekik, hanem arra, hogy ha szükségük van rá, akkor meghallgassuk őket, jelen legyünk számukra, és megpróbáljunk hiteles életet élni, amely mentén ők a saját maguk életét tudják alakítani.

A jelmondat és a mellé rendelt értékek

Interjú Soós Zsuzsival és Viktorral

A jelmondat kialakulásának első lépése mindig az, hogy elhangoznak azok a gondolatok, amelyek a családokat mostanában leginkább foglalkoztatják. Ezekre válaszul születnek jelmondat-kezdemények, amelyekből azután kifejlődik a jelmondat. Melyek voltak ezek a fontos gondolatok, amelyek végül az „Egységben Veled” jelmondathoz vezettek? Milyen gondolataitok vannak ezzel a jelmondatral kapcsolatban?

Zsuzsi: Szerintünk ez nagyon gazdag gondolat, sok mindent bele lehet érteni. Szép volt látni a zsinati folyamatot, ahogy a jelenlévő házaspárok, fiatalok megfogalmazták, mi minden mozog a családokban. Nagyon erős az eucharisztikus áramlat. Ehhez a mozgalmunk is már több mint egy éve csatlakozott a családnapokon a szentségimádások által. A plébániákon is jelen vannak a schönstatti családok a NEK-re történő készülési jegyében. Az „Egységben Veled” mondatban megélhetjük az eucharisztikus Krisztussal való egységünket. Bíró László püspök atyától kaptunk egy szép mondatot üzenatként: „Az Eucharisztia az egység kenyere”. Ez fontos gondolat volt a zsinati résztvevők számára, talán nagy szerepe volt a jelmondat megszületésében. Ha az „Egységben Veled” kifejezésre gondolunk, akkor gondolhatunk természetesen a házastársi egységünkre is. Szintén a kongresszusra készülve, sok házaspár dolgozik azon, hogy kibontsuk, hogy a házasság szent-

sége és az Eucharisztia hogyan kapcsolódik össze, hogyan tudjuk a házasságunkban megélni egyrészt a Krisztussal való egységet, másrészt az egymással való mély lelki, fizikai és szellemi egységünket. Erre is választ ad a jelmondatunk, illetve megfogalmazza azt a nagy vágyunkat, hogy mindezt élni szeretnénk. De gondolhatunk a Szűzanyával való egységünkre is a szeretetszövetségben. Ha az egységkeresztre tekintünk, látjuk azt a szoros kapcsolatot a Szűzanya és Krisztus között, ahogy végig ott volt szenvedő Fia mellett. Azt látjuk, hogy az utóbbi időben a schönstatti családokat nagyon sok nehézség próbálja meg. A Jóisten sokszor azt várja tőlünk, hogy gyarapítsuk a kegyelmi tőkét ezekkel az áldozatainkkal, vegyük fel keresztjeinket. Ezeket könnyebb átélni, megélni és hordozni, hogyha meg tudjuk élni a Szűzanyával való egységünket.

Viktor: Fontos és erős gondolatok voltak a zsinaton: a tisztaság, a hitelesség, a hűség, a forráshoz való visszatérés értékei... és ezeket mind-mind a Krisztussal és az egymással, a házastársunkkal való egység szötte át. Arról is fontos beszélünk, hogy Schönstatt mint lelkiségi mozgalom, az Egyházon belül képzeli el működését – ahogy ez Kentenich atyának is fontos volt. Nem valami új, Egyházon kívüli utakat keresünk, hanem az Egyházon belül élünk, és ebben a jelmondatban – „Egységben Veled” – ez is nagyon meghatározó és fontos. Arról is

érdemes beszélni, hogy vannak köztünk olyan családok, akiknél az egyik házastárs vagy gyermek már a Jóistennél van, és ebben az „Egységben Veled”-ben benne van az is, hogy a mindennapjainkban nagyon szoros kapcsolatban vagyunk a mennyei, az előttünk járókkal, akik már színről színre látják az Urat, a Jóistent. A velük való egységünk nem szakad meg attól, hogy ők átléptek a mennyei életbe, hanem egységben vagyunk velük, és ezt a mindennapokban nagyon szép és fontos, hogy megéljük.

Ebben az „Egységben Veled”-ben benne van az a gondolat is, hogy hordozzuk egymást. Komoly betegségek, nehézségek, megpróbáltatások vannak mozgalmunk családjában, és ez az egység azt is megmutatja, hogy nemcsak akkor jó egységben lenni, amikor örömteli dolgok történnek, hanem a bajban, a nehézségben is igazán szép megélni azt, hogy nap mint nap imádkozunk egymásért, hordozzuk egymást. Ebben Krisztussal, a Szentháromsággal alkotott egységünk, a házastársi egységünk ölt testet.

A zsinaton megfogalmazódott, hogy „vissza kell térnünk belső egységünkhöz”. Mi az üzenete ennek a gondolatnak a fiatalok és a családok számára?

Zsuzsi: Manapság a társadalmi kommunikációt nagyon erős vélemények uralják. Sokszor nem merjük felvállalni az igazságot, a Jóisten tanítását a világgal szemben, mert támadásoknak tesszük ki ezzel magunkat. Fontos, hogy ezeket az értékeket kifelé is felvállaljuk. Először is magunkkal kell belső harmóniába, belső egységbe kerülnünk, hogy ezeket a fontos, mély, Istentől kapott értékeket a magunkévá tudjuk tenni. Kentenich atyának volt egy fontos gondolata, válasza a leterheltségre, a rohanó világra. Azt mondta, nem lesz soha kevesebb dolgunk, nem lesz kevesebb programunk, nem lesz kevesebb lehetőségünk, viszont akkor leszünk boldogok, akkor leszünk harmóniában önmagunkkal, ha vissza tudunk térni szívünk középpontjába, és megtaláljuk belső egységünket. Ebből tudunk majd táplálkozni, amihez nyilván kell erő, amit a Jóistentől meríthetünk.

Az interjúkat Dancsok Tamás készítette

Schönstatt bárkája²

Néhány nappal ezelőtt itt állt ezen a helyen (a kápolnában) a véres zászló, az alapító közösség kongregációjának zászlója. Mennyi vér áztatta ezt a zászlót! Itt is érezzük, hogy az isteni nemcsak a helyet hatja át, hanem számtalan embert is megragad. Akik ezekért a nagy eszményekért lelkesednek, akik annyi áldozatot hoznak értük, azokról teljes joggal elmondhatjuk, hogy az isteni mélyen megragadta őket.

Ez az, ami minket oly szorosan egymáshoz láncol és szétszakíthatatlanul összeköt: a tudat, hogy egy egészen más világhoz tartozunk, mint az a világ, amelyből jövünk. Ez a csodák földje! Ezt a földet, ezt a birodalmat az élő Isten annyi sok éven át gondosan megőrizte. Itt érezzük Isten működését. De azt is érezzük, hogy azokat, akiknek ez az otthonuk, az isteni megérintette, hogy ők egy paradicsomkertért élnek.

*„Ismét otthon, a tisztaságon!
Ó, te napsütéssel telt világ!”*

Lelkileg mindig újra felkerestük egymást, és néha fizikailag is viszontláthatjuk egymást. Ezért örülünk, hálásak,

nyitottak és fogékonyak vagyunk. És most az a kérdés: **Mit kell tennünk a jövőért? Felépült a bárka? Útra készen áll új harcokra?**

Mindannyian megérdeklünk egy kis pihenést, de aztán újra fel kell fegyverkeznünk. De hogyan? És hogyan akarjuk egymást majd viszontlátni? Bensőleg

erősebben, mint most. Minden benyomást úgy akarunk feldolgozni, hogy mindegyikünk elmondhassa: szilárdan állok, mint egy szikla a tengerben; vagy mint egy olyan gyümölcsfa, melyen annyi a gyümölcs, hogy az egész környezet el tudja látni.

Azaz önmagunkban zártabbaknak kell lennünk, zárkózottabbaknak a világ felé, nyitottabbaknak Isten és az isteni dolgok felé. Istennek mélyebben és jobban belénk kell hatolnia, hogy bensőségesebb kapcsolatba kerüljünk Vele. Akkor akármi is jöhet, minden csak még jobban Isten karjába vezet majd bennünket.

Mit szeretnénk? Az új embert megvalósítani, bemutatni.

Hogy is van ez? Olvassuk csak el egyszer ebben az összefüggésben a fogságban írt első költeményt:

2 P. Kantenich J.: Schönstatt bárkájában, Családakadémia, Óbudavár, 2004, 22-26 old.

*„Így állunk ma zártan,
Isten-szeretetből öntötten,
És harcolunk fáradhatatlanul
Minden sátánfajzattal,
Hogy új emberré váljunk...”*

Így van ez valóban? *„Így állunk ma zártan, Isten-szeretetből öntötten?”* Sajátunk-e ez az Isten-szeretet, ez jellemző bennünket? Ó, ha erre igennel felelhetnénk! A legtöbb ember ugyanis önszeretéből van öntve.

„És harcolunk fáradhatatlanul minden sátánfajzattal!” – Igen, mennyire igyekszik a Sátán, hogy szétrombolja Schönstatt-országunkat! Hogy köpte a kígyó a mérgét egyesekre és az egész közösségre! És mégis, mi zárt rendben állunk! Ez az a nagy cél, amiért ma, holnap és mindig újra hevülni akarunk. És mire törekszünk? *„Hogy új emberré váljunk”!*

Egy száraz, fanyar (erőteljes) életstílust kell kimunkálnunk. Olyat, mint amelyet részben most a schönstatti ifjúságnál láthatunk. Ez egy egészen konk-

rét életstílus anélkül, hogy az embernek pl. a szó szoros értelmében vett előljárója lenne. Természetesen vannak olyan irányelvek, amikhez kötődhetünk anélkül, hogy sok előljárónk lenne, akitől jogilag függünk. Ilyen a szegénység, a tisztaság szelleme! Vagy az engedelmesség szelleme.

A (schönstatti) szövetséget egy hajónak, egy bárkának akarjuk tekinteni, amelyen biztonságban vagyunk. Csak olyanok jöhetnek a bárkába, akik belsőleg és külsőleg is elfogadják ezt az életstílust. Rá akarunk hangolódni arra, hogy szükségünk van erre a konkrét, fanyar, száraz és mégis oldott, laza életstílusra. Minél jobban igyekszünk ezt a stílust az életben megvalósítani, annál könnyebb lesz a kiválasztási elveket alkalmazni. Egy összeszedett, önmagában zárt közösség könnyebben meg tudja valósítani a szelekciót, mert aki nem illik közéjük, az magától kiválik.

Úgy tűnik nekem, hogy ha a mai korban meg akarjuk oldani a feladatunkat, egészen azon törvények szerint

kell dolgoznunk, amelyeket kezdetben szem előtt tartottunk. Engedtesék meg egyszer kimondanom: kevés közöttünk a szervezői tehetség. Kevés olyan emberünk van, akik tartani tudják a gyepelőt. Ez egy nagy hiány! Hiába szidjuk magunkat, másokat, mégis minden ugyanúgy megy tovább a régi kerékvágásban.

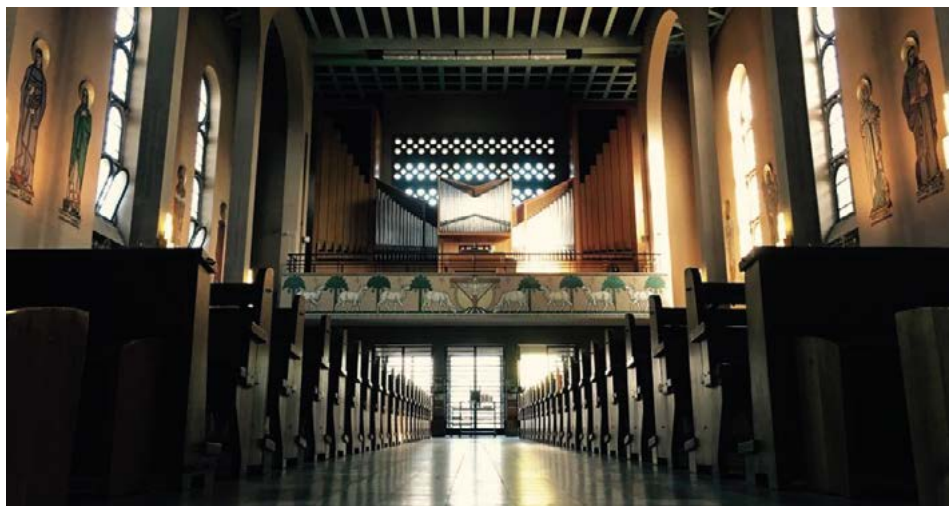
Kezdetben ez másképp volt. Abban a nemzedékben volt valaki, akire teljesen ráhagyatkozhattam (Engling József). Tudtam, hogy csak egy kis időre van szükség, és az általam kitűzött feladat meg fog valósulni. Később a teherbírástól függően együtt gondolkoztunk és terveztünk tovább.

Ha a vezetők népe akarunk lenni, akkor sokkal összeszedettebbnek kell lennünk. Valami tekintélyre is szükség volna, de organikus, ihletett tekintélyre. Egyébként lehet minden nagyon kedves, de nem lesz meg az az öntudatunk, hogy évszázadok számára dolgozunk. Mindent így kell nézni. A bárkának feltétlenül el kell készülnie. Ezért fel

kell robbantanunk a pusztán személyes érdekeltségi körünket is, mely elsődlegesen csak kedélyes együttlétet akar... A bárkának késznek kell lennie! Imádkoznunk kellene azért, hogy a Jóisten küldjön mégis vezetőket. Egyébként gyámoltalanok leszünk.

Kivétel nélkül minden schönstattit hívok arra, hogy újítsa meg döntését, és foglaljon állást újra a Gondviselés tervével kapcsolatban.

Isten nagy hangsúlyt fektet soraink megtisztítására. Mintha nekünk is feltenné a kérdést, amit egykor az Üdvözítő övéinek feltett: „Ti is el akartok menni?” (Jn 6,67) El akartok inkább süllyedni ti is a tömegben, és lemondtok vezető küldetésekről? Lemondtok a gyakorlati gondviselésbe vetett hit pajzsra emeléséről a mai kor számára? Lemondtok az isteni terv megvalósításáról, amely számára Isten a kápolnánkat mint gazdagon bugyogó kegyelemforrást kiválasztotta, hogy megvalósítsa a küldetést, mellyel Pallotti Szent Vincét, majd Schönstattot megajándékozta?

Két kulcsszó: egység és prófécia

Egység. Két nagyon eltérő személyt ünneplünk együtt: Péter halász volt, aki napjait az evezők és hálók között töltötte; Pál művelt farizeus, aki zsinagógákban tanított. Amikor misszióba mentek, Péter a zsidókhöz, Pál a pogányokhoz fordult. És amikor útjuk keresztezte egymást, hevesen vitatkoztak, ahogyan Pál nem szégyell beszámolni róla egyik levelében (vö. Gal 2,11 sk.). Tehát rendkívül különböztek egymástól, mégis testvérnek érezték magukat, mint egy összetartó családban, ahol gyakori a vita, mégis mindig szeretik egymást. Az őket összekötő családiasság azonban nem természetes hajlamból, hanem az Úrból forrásozott.

Ő nem azt parancsolta, hogy kedveljük, hanem hogy szeressük egymást. Ő az, aki egyesít bennünket, anélkül, hogy egyformává tenne.

A mai olvasmány ennek az egységnek a forrásához vezet bennünket. Azt beszél el, hogy az éppen megszületett Egyház kritikus szakaszon megy keresztül: Heródes tombolt, erőszakos üldözés zajlott, Jakab apostolt megölték. Most pedig Pétert is letartóztatják. A közösség szemlátomást elveszítette vezetőjét, mindenki a saját életét félti. Mindazonáltal ebben a tragikus időszakban senki sem menekül el, senki sem akarja menteni a saját bőrét, senki sem hagyja el a többieket, hanem mindnyájan *együtt imádkoznak*. Az imából bátorságot merítenek, az imá-

ból minden fenyegetésnél erősebb egység születik. A szöveg azt mondja, hogy „míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház szüntelen imádkozott érte Istenhez” (ApCsel 12,5). Az egység olyan alapérték, amelyet az ima tud aktiválni, mert az ima lehetővé teszi a Szentléleknek, hogy beavatkozzon, hogy megnyisson a reményre, hogy csökkentse a távolságokat, hogy együtt tartson bennünket a nehézségek között.

Egy másik dolog is észrevehetünk: a szorongatottság drámai helyzetében senki sem panaszkodik a rossz, az üldöztetések, Heródes miatt. Senki sem gyalázza Heródest – mi viszont annyira hozzá vagyunk szokva, hogy gyalázzuk a vezetőket. Hiábavaló, és unalmas is, hogy a keresztények időt pazarolnak arra, hogy panaszkodjanak a világra, a társadalomra, a bajokra. A siránkozások semmit sem változtatnak meg. Ne felejtsetek, hogy a siránkozások a második zárt ajtó a Szentlélek előtt, amint azt Pünkösöd napján mondtam: az első a narcizmus, a második a csüggedés, a harmadik a pesszimizmus. A narcizmus a tükrörhöz visz, hogy folyamatosan nézd önmagad; a csüggedés a siránkozáshoz; a pesszimizmus a sötétséghez, a búskomorsághoz. Ez a három magatartás bezárja az ajtót a Szentlélek előtt. Azok a keresztények nem hibáztattak másokat, hanem imádkoztak. Abban a közösségben senki sem mondta: „Ha Péter óva-

tosabb lett volna, akkor nem lennénk ebben a helyzetben.” Senki sem. Emberi szempontból lett volna ok bírálni Pétert, de senki sem bírálta. Nem megszólták, hanem imádkoztak érte. Nem a háta mögött beszéltek róla, hanem Istenhez beszéltek.

Ma feltehetjük magunknak a kérdést: „Őrizzük-e egységünket az imádság segítségével, az Egyház egységét? Imádkozunk-e egymásért?” Mi történne, ha többen imádkoznánk és kevesebbet méltatlankodnánk, és egy kicsit visszafognánk a nyelvünket? Az, ami Péterrel történt a börtönben: mint akkor, sok elválasztó ajtó megnyílna, sok megbénító lánc lehullana. És csodálkoznánk, mint az a lány, aki, megpillantva Pétert az ajtóban, nem bírta ajtót nyitni, hanem befutott, és ámulattal, örömtől repesve mesélte, hogy látta Pétert (vö. ApCsel 12,10–17). Kérjük a kegyelmet, hogy tudjunk egymásért imádkozni! Szent Pál arra buzdította a keresztényeket, hogy mindenkiért imádkozzanak, de mindenk előtt azokért, akik kormányoznak (vö. 1Tim 2,1–3). „De ez a kormányfő...”, és sokféle jelzővel illetik; nem sorolom fel őket, mert nem ez a megfelelő hely és idő, hogy számba vegyünk, milyen jelzőket lehet hallani az országok vezetőiről. Hadd ítélje meg őket Isten, mi pedig imádkozzunk a kormányon lévőkért! Imádkozzunk: szükségük van az imára! Ezzel a feladattal az Úr bízott meg bennünket! Vajon végezzük-e? Vagy csak beszélünk, gyalázkodunk, és ennyi? Isten azt várja, hogy amikor imádkozunk, azokról is megemlékezzünk, akik nem úgy gondolkodnak, mint mi, akik becsapták orrunk előtt az ajtót, akiknek

nehezen tudunk megbocsátani. Csak az imádság oldja le a láncokat, mint Péternél; csak az ima egyengeti az egység felé vezető utat.

A második szó a *prófécia*. Egység és prófécia. Apostolainkat *Jézus provokálta*. Péter hallotta a hozzá intézett kérdést: „Kinek tartasz engem?” (vö. Mt 16,15) Abban a pillanatban megértette, hogy az Urat nem az általános vélekedések érdeklik, hanem a követése melletti személyes döntés. Pál élete szintén Jézus provokációja után változott meg: „Saul, miért üldözöl engem?” (ApCsel 9,4). Az Úr megrendítette őt lelkében: nemcsak azt érte el, hogy földre zuhanjon a damaszkuszi úton, hanem azt is, hogy letörjön egy vallásos és jó ember önteltsége. Így a büszke Saulból Paulus, Pál lett, ami azt jelenti, hogy „kicsi”. Ezeket a provokációkat, életfelforgatásokat próféciák követik: „Te Péter vagy, és erre a kősziklára építem majd Egyházamat” (Mt 16,18); és Pálnak: „Ő az én kiválasztott edényem, hogy elvigye nevemet a nemzetek elé” (ApCsel 9,15). A prófécia tehát akkor születik, amikor hagyjuk, hogy Isten provokáljon bennünket: nem akkor, amikor saját nyugalmunkat biztosítgatjuk, és mindent ellenőrzés alatt tartunk. Nem az én elképzeléseimből születik, nem az én zárt szívemből szü-

letik. Akkor születik, ha hagyjuk, hogy Isten provokáljon bennünket. Amikor az evangélium megdönti a bizonyosságokat, akkor születik a prófécia.

Csak azok válnak prófétává, akik megnyílnak Isten meglepetései előtt.

És itt van Péter és Pál, akik próféták, és távolabbra látnak: Péter az első, aki kijelenti, hogy Jézus „a Felkent, az élő Isten Fia” (Mt 16,16); Pál pedig elővételezi életének végét: „Félre van téve számomra az igazság koronája, melyet majd megad nekem az Úr” (2Tim 4,8).

Ma próféciára van szükségünk, de valódi próféciára: nem a lehetetlent is megígérő szószátyárokra, hanem tanúságtételre arról, hogy az evangélium lehetséges. Csodaváró tüntetések nem segítenek. Fáj nekem, amikor azt halom hirdetni: „Prófétai Egyházat akarunk!” Rendben. De mit teszel annak érdekében, hogy az Egyház prófétai legyen? Olyan életek segítenek, amelyek nyilvánvalóvá teszik Isten szeretetének csodáját. Nem hatalomra, hanem koherenciára van szükség. Nem szavakra, hanem imára! Nem kiáltványokra, hanem szolgálatra! Prófétai Egyházat szeretnél?

Kezdj szolgálni, és maradj csendben!

Nem elmélet, hanem tanúságtétel! Nem gazdagnak kell lennünk, hanem szeretnünk kell a szegényeket; nem magunk számára kell pénzt keresnünk, hanem odaadóan kell segítenünk másokat; nem a világ tetszését kell keresnünk... van, aki arra törekszik, hogy jól kijöjjünk mindenkivel, nálunk azt mondják: „Jól kijön Istennel és az ördöggel”, jól kijönni mindenkivel; nem, ez nem prófécia! Ezzel szemben az eljövendő világ feletti

öröme van szükség; nem olyan lelkipásztori tervekre, amelyek látszólag saját hatékonysággal rendelkeznek, mintha szentségek lennének, hatékony lelkipásztori tervek, nem, hanem életüket odaadó pásztorokra van szükségünk: *Isten szerelmeseire*. Péter és Pál így hirdették Jézust, szerelmesként. Péter, mielőtt keresztre feszítették, nem önmagára, hanem Urára gondol, és mivel nem tartja magát méltónak arra, hogy hozzá hasonlóan haljon meg, azt kéri, hogy fejjel lefelé feszítsék meg. Pál, mielőtt lefejezték, csak arra gondol, hogy odaadja életét, és azt írja, hogy „kiontott italáldozat” akar lenni (2Tim 4,6). Ez prófécia. Nem szavak. Ez prófécia, olyan prófécia, amely megváltoztatja a történelmet.

Kedves testvérek, Jézus prófétált Péternek: „Te Péter vagy, és erre a kősziklára építem majd Egyházamat.” Ránk is vonatkozik hasonló prófécia. Ez a Biblia utolsó könyvében található, ahol hűséges tanúinak Jézus „fehér követ” ígér, „amelyre új név van írva” (Jel 2,17). Ahogyan az Úr Simont Péterré változtatta, úgy hív valamennyiünket, hogy élő kövekké tegyen bennünket, amelyekkel megújított Egyházat és emberiséget építhet. Mindig vannak olyanok, akik rombolják az egységet, és kioltják a próféciát, de az Úr hisz bennünk, és azt kérdezi tőled: „Akarsz az egység építője lenni? Akarsz-e a földön megvalósuló mennyem prófétája lenni?” Testvérek, engedjük, hogy provokáljon bennünket Jézus, és legyen bátorságunk azt mondani neki: „Igen, akarok.”

Fordította: Tözsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

Állandó és kölcsönös EGYSÉGBEN VELED

Kentenich atya szerint a szövetségben való élet egyik legfontosabb jellemzője az „állandó és kölcsönös kiegészítés és egység”.

Egyszerre megnyugtató és szédítő az a tudat, hogy keresztényként *ilyen* egységben élünk Istennel! Megnyugtató, mert biztosak lehetünk benne, és tudatosíthatjuk akár minden pillanatban, hogy ha mi éppen nem is figyelünk Istenre – esetleg haragszunk rá, vagy kö-

iscsak az Úristennel vagyunk állandó és kölcsönös kapcsolatban...

A Vele való kapcsolat tehát nemcsak állandó, hanem kétirányú is: én figyelek Rá, és igyekszem kikövetkeztetni, kihallani a körülményekből, eseményekből jelenlétét, tulajdonságait, kívánságait, terveit (schönstattiként ezt szorgalmasan gyakoroljuk); Ő pedig egészen személyre szabottan, csak nekem szólóan „szólongat”, és alakítja a körülményeimet.

zömbösek, vagy csak gyengék vagyunk –, Ő akkor is törekszik a velünk való kapcsolatra. „Nem igaz, hogy Isten alszik. Sokkal inkább olyan, mintha egyedül Isten és én lennék a világon, olyan gonddal tartja életem fonalait” – mondja Kentenich atya. Ugyanakkor szédítő is belegondolni ebbe, vagy legalábbis kicsit megszeppenhetünk tőle, mert még-

Nevelők lévén Istent – a ránk figyelő, ránk hangolódó Istent – mintázzuk neveltjeink számára. Egyrészt azért, mert Kentenich atyával kézen fogva valóban Isten munkatársai akarunk lenni az „új ember” kidolgozásában. Amikor Kentenich atya egyetlen rövid jelmondatban (személyes eszményben) foglalta össze pedagógiájának célját, ezt

mondta: „...életem feladata, hogy egy új embert, egy új közösséget kell felépítenem”. Másrészt pedig azért mintázzuk Istent a nevelteinknek, mert a nevelővel – szülővel – való kapcsolatba belekódolt törvényszerűség, hogy a gyermek istenkapcsolata a szüleiével való kapcsolatához hasonlóan alakul majd. Tehát akár akarja a szülő/nevelő, akár nem, (és akár alkalmazza az organikus pedagógiát, akár nem), mindenképpen róla fogja mintázni a gyermek Istent, akár szeretetteljes, akár fájdalommal terhelt ez a kapcsolat. Ha elérhető, szerető apja (édesanyja/tanítója/tanára stb.) van, akkor könnyen meglátja, megtapasztalja később Istent. Ha elérhetetlen apja van, aki nem figyel rá, akkor a gyermek Istent is ilyennek fogja látni kezdetben, és folytathatnánk a sort, hiszen „a természetfeletti a természetesre épül.”

Barsi Balázs így beszél Don Boscoról, akiben Kentenich atya az organikus pedagógia nagy előképét látta: „Isten feltétel nélkül, teremtő módon szeret. Isten szeretete teremtő szeretet. Isten nem úgy szeret, hogy mi léteünk és megtetszünk neki; hogy a mi jószágunk felkelti a kívánságát irántunk. Ő a nem létezőt kezdi szeretni, és ezzel a létbe hívja. Már az anyaméhben úgy van átölelve az ember, amint a 138. zsoltsárban imádkozik a zsoltsáros: Elölről–hátról közrefogsz

engem. (...) A szülői szeretet ilyen feltétel nélküli szeretet. Így a szülői szeretet, ha egészséges, akkor egyben Isten szeretete, mert létezésünk feltétel nélküli elfogadása, igenlése. Don Bosco pedig ezt mondja: ti a szülőket helyettesítitek.”⁴

Már az e hasábkon való találkozásaink legelején rácsodálkoztunk az organikus pedagógiának arra a tulajdonságára, hogy minden részlete mindennel összefügg, olyan, mint egy nagy kerék, egy önmagába visszatérő kör. A szövetség-pedagógia – amelynek célja, hogy az embert képessé és készsé tegye arra, hogy természetes és természetfeletti szövetségekben éljen,

voltaképpen szeretni-tanítás, egy továbbvezetett kötődéspedagógia. A szövetségpedagógia bizonyos értelemben ennek a rendszernek a csúcsa: mégis szorosan összekapcsolódik egy alapvető eszközzel, az eleven érzékeléskapcsolattal. Mint az elején mondtuk, nem kell profinak lenni az organikus pedagógia ismeretében ahhoz, hogy profi módon használjuk – éppígy, időben, ismeretben gyarapodva a „régébb óta fiatal” önnelők sem hagyhatják abba ennek az eleven érzékeléskapcsolatnak a gyakorlását. (Szép lenne, ha vissza-visszatérő tétele lenne ez a lelki napirendünknek is!) Egységben lenni nem tudunk úgy, hogy nem ismerjük a másikat (a nevelőnket) – mégpedig alaposan, mélyrehatóan. Tilmann atya, Kentenich atya

„Isten feltétel nélkül, teremtő módon szeret. Isten szeretete teremtő szeretet.... A szülői szeretet ilyen feltétel nélküli szeretet”

4 Barsi Balázs OFM: Bosco Szent János, 1995

organikus pedagógiájának profi művelője és tanítója gyakran ismételte, hogy alaposan a lelkünkre kösse: „A nevelés azt jelenti, hogy eleven érzékelés-kapcsolatban állunk. Kentenich atya ezt a kifejezést gyakran ismételte. Mit jelent az, hogy érzékelés-kapcsolatban állunk?

Új tanár érkezett az iskolába, az eddigi humánusabb tornatanárok után: katonás, keményen követelő, pattogós. Rengeteg konfliktusa volt persze a szülőkkel (is). A szülői értekezleten büszkén jelentette be: „Eleinte a gyerekek nem nagyon értettek engem. Na, most

Akkor állunk érzékelés-kapcsolatban a másikkal, ha az ő szíve a miénkkel összeköttetésben van. Hogy tudunk ilyen érzékelés-kapcsolatot tartani a gyermekeinkkel? Érdeklődünk az iránt, ami a gyermekeinket mozgatja. Kentenich atya egyszer azt mondta: Egész életem során mindenkinek még a tyúkszemével is törődtem.”⁵

Sok példát és ellenpéldát sorakoztathatunk föl erre a tanulható (és tanulandó) nevelői attitűdre. Itt most csak egyet-egyét nézünk meg – azzal a nem titkolt szándékkal, hogy mindenki a saját életéből vett esetekkel folytathassa a sort! Lássuk először a nem jót.

már kezdik érteni, milyen vagyok és mit akarok!” Az édesanyák egyetlen ki nem mondott kérdése ez volt: „Vajon ő kezdi érteni, hogy a gyerekeink mit akarnak?...”

A jó példa pedig egy schönstatti családban történt. A nagy családi délutánon a nagymama megkérdezte a kisgyerektől: „És te, csillagom, milyen ajándéknak örülnél?” Mire a kicsi oda-szaladt az édesanyjához: „Anya, minnek örülnék? Te szoktad tudni, hogy én minnek örülnék!...”

Cselekedjünk hát hasonlóképpen, állandó és kölcsönös egységben Istennel és a neveltjeinkkel!

Ébényi Anna

⁵ P. Beller Tilmann: A családi élet: küldetés és munka, Családakadémia-Óbudavár egyesület, 2002, 75. o.

Fejleszt vagy rombol?

Sajnos nem sikerült, pedig becsülettel próbálkoztam! Egyszerűen nem tudok higgadt, objektív könyvismertetőt írni Pécsi Rita új könyvéről, amely a *Fejleszt vagy rombol? – Kulcs az okoseszközök használatához* címmel jelent meg nemrégiben *A nevelés az élet szolgálata* sorozatban. Túl nagy az öröm ahhoz, hogy csupán halk szóval biztassak mindenkit a könyv megvételére, elolvasására, használatára, és a mindennapi életébe való beépítésére. Könyvszerető ember lévén persze mindig különleges örömmel tölt el, amikor egy ropogós, nyomdafriss, szép és jó minőségű könyvet vehetek a kezembe, aminek nemcsak a külsője, hanem a belbecse is magas színvonalú – de most ráadásul ez a kötet a „mienk”, schönstatti is! Noha

nem Kentenich atya saját szavait olvashatjuk benne, nagyon is „Kentenich-kompatibilis” a tartalom – ha Kentenich atyánknak véleményét kellene mondania a mai korban, mai élethelyzetünkben az okoseszközökről, hát azt így tenné! Az is az ő szíve szerint való, hogy a könyvben – saját szavaival – „nem akarunk félelmet kelteni, (...) erőt és bátorságot szeretnénk adni minden nevelőnek és saját magunknak is az önneveléshez, hiszen szabad emberek vagyunk, tehát végső soron mindenkor a mi döntésünk, hogy mit kezdünk az eszközeinkkel.” Nemcsak a vészharangot kongatja meg az okoseszközök függőséghez vezető hatásairól – ezt immár két évtizede megteszik az egyre nagyobb számban megjelenő szakirodalmi könyvek, kuta-

tások, és főképpen a mindennapi közeli tapasztalatok –, hanem a fő hangsúlyt a megoldásokra, a védekezésre, a megelőzést szolgáló javaslatokra helyezi. Különleges eszköze ehhez a könyvnek, hogy az utóbbiakra vonatkozó részeket a szövegből kiugróan, szokatlan módon kékkel szedve hozza, így kézikönyvként is használható. Az is a szándéka a könyvnek, hogy mi magunk is megfogalmazzuk és összegyűjtve lássuk, miért olyan veszélyes az okoseszközök nem átgondolt és nem megküzdött – a jelen élethelyzetünkben kényszerű – használata. Lássuk világosan az okoseszközök működési mechanizmusait, hatásait, és főképpen legyünk tisztában a saját „fegyvereinkkel”, hiszen a karantén, a távoktatás, a home-office révén a Jóisten mindenképpen azonnali harcra készítetett minket, és nem halogathatjuk tovább az online világ megkereszte-

lését. Maga a kötet megjelenése is arra mutat rá, mennyire égetően sürgőssé és aktuálissá vált mindez, hiszen idő előtt jelent meg – a kötődéspedagógia részeként csak a sorozat vége felé (még néhány további kötet után) következne –, de most nem odázhatjuk el addig... Főképpen pedig azért jó rátekintenünk a megelőzési lehetőségeinkre, mert nem méregdrága online tanfolyamról beszélünk, hanem épphogy pofonegyszerű, kézenfekvő eszközökről – például beszélgetés, közös főzés, kerti munka –, amik nem jutnának eszünkbe egy vita során. Vértelmezzük fel az itt összegyűjtött észérvekkel!

Vegyétek⁶ tehát a könyvet, olvassátok, ajándékozzátok – és persze éljétek is, hogy bólogathassatok majd, ha megkérdezik: „és csinálják már?”!

Ébényi Anna

Ízelítő a könyvből

Egy gyermek sem születik internet-függőséggel!

És ez igen jó hír számunkra! *A média kezelése tehát tanult viselkedés.* Ez a lényeg! Tanult viselkedés, tehát *tanítható is.* *A komputer csak pótlék, csak mankó!* Mankóra pedig nincs szüksége annak, akinek ép a lába... (...)

A digitális eszközök gyorsak, informatívak, de a minket körülvevő valóság személyes gazdagságát, a minőségi élmé-

nyeket és a megoldásokat nyújtó lehetőségeit messze nem pótolja! *Mindig föl kell tennünk tehát a kérdést: Mi hiányzik? Milyen alapszükségletek vannak betöltetlenül?* Nem lesz nehéz megválaszolni, a legtöbb esetben – *a valahová tartozást, a kötődést és – a kompetenciaérzést, az énbátékonyságot nélkülözzük.*

A sokat emlegetett két emberi alapszükséglet! (...)

⁶ Kapható postán (a honlapról), ReMa Alapítványnál (+36 20 770 5347), előadások alkalmával és Óbudaváron (amikor lehetséges), a Szent István és Szent Gellért könyvesboltokban

A következő kérdésünk tehát az legyen: *ki az úr a házban?* Eldönthetem, *hogyan miképpen elégítem ki ezeket a szükségleteket.* Először is a saját házam táján, és azután a rám bízott kiskorú gyermekek tekintetében is. (...)

Offline megoldási javaslatok

Mottó: az élettől keress kapcsolatot, ne a géppel!

1. *Test- és természettapasztalat, mozgás – minden mennyiségben, változatos formában*

Minden, ami ezt segíti – segít. A körjáték, a bukfenc, az ölelés, a fogócska, az úzás, a kerékpározás, a túrázás; domboldalon legurulni, párnacsatázni, gyurmázni, homokozni; hinta, csúszda, korcsolya, szánkó, tánc... – ez a sor valóban végtelen, de sohasem mások tapasztalatainak nézése, hanem az aktív részvétel. És a természet: egy vízparti séta vagy pocsolyaugrás, vagy esőséta a

kicsikkel; kertészkedés, kirándulás, egy csillagfényes éjszaka, sátorozás; kalács munka a természetben: szüret, aratás, disznóölés, építkezés, favágás, gombázás...

2. *Kötődés, a valahová tartozás átélt élményei*

Család, család, család – védeltséget nyújtó és szélesebb körű emberi kapcsolatok: barátok, osztálytársak, haverok, focicsapat; bármilyen közösség, ahol számít, hogy ott vagyok-e, ahol számon tartanak, ahol egyéni feladatom is van. Tapasztalatok arról, hogy a kapcsolatokat nemcsak használni, hanem ápolni, gondozni is szükséges. Vendégfogadásra való készület, egy-egy telefonhívás, látogatás, alkalmi segítségnyújtás, áldozatvállalás. A szülők barátságai, családi, rokoni, gyülekezeti kötődései is mintaként szolgálnak, tehát ezek is a tapasztalati tanulás részeként működnek.

Vezetőváltás a Magyar Schönstatt Családban

2017-ben a nemzetközi Schönstatt Általános Elnökségétől 3+3 évre vezetői megbízatást kapott a magyar közösségben Gertrud-Mária nővér, valamint Török Péter és Orsolya. Ők a magyar családok jelölései alapján munkatársakat kértek fel a közösség életének egy-egy területén végzendő feladatok ellátására. Most ősszel lejárt az első három év, és így 2020. október 18-án nagy hálával a szívünkben köszöntük meg az óbudavári szentélyben a KorSó házaspárjainak munkáját.

A vezető házaspárok közösen választották a megbízatásuk elején a KorSó nevet, a kápolnában és háziszentélyeinkben levő korszót tartva szem előtt, amelybe a munkánkat, áldozatainkat mint vizet töltögetjük, és kérjük, várjuk a Szűzanya közbenjárására Jézus csodáját, amivel építi közöttünk Isten országát. A szóban az is benne van, hogy korunk sója az egészséges, életet adó családok építése, gondozása. A vezetés karizmáját és a jelmondatunkat Kentenich atyától kértük: első találkozásunkkor közösen húztuk az atyatelefonból: „Teszem, amit tudok”. Ez a mondat sokat segített a három év során a hűséges munkában, főleg akkor, amikor megéltük a kicsinységünket a feladatok nagysága előtt. Közösen megfogalmaztuk és elhatároztuk, hogy a vezetői munkánkban is első a saját házasságunk és családjunk. Egymást segítve és szeretettel fordultunk a feladata-

inkhoz, felismerve benne a Gondviselő Isten vezetését.

A Tecsengő, a magyar közösség alapító házaspárjainak köre kísérte figyelemmel az előző és a mostani vezetőváltás folyamatát. Az ő nevükben Ther Antal és Ágnes voltak jelen 2020. október 18-án a kápolnában. Ők mondtak köszönetet a közösség nevében a KorSó vezetőházaspárok munkájáért. Köszönetet mondtunk Gál Lacinak és Szilvinek, akik mindig derűsen, szolgálatkészen fordultak a feladatukhoz. Laci életpéldája, hálás lelkülete, Szilvi helytállása és készsége a további szolgálatra nagyon nagy kincsünk és példa mindnyájunk számára. Laci volt egyesületünk elnöke, aki felelősséget vállalt a közösségünk működésének anyagi hátteréért, infrastruktúrájáért.

Köszönetet mondtunk Dabóczi Tamásnak és Bíbornak, akiknek alapos, lelkiismeretes, több oldalról megvizsgált és átgondolt javaslatai, hozzászólásai és lényeglátásuk egyik megnyugtató alapja volt a vezetői munkának. Hálásak vagyunk a megbízható és mindig a lehető legmagasabb színvonalú munkára törekvésükért, a Kentenich kisegyetem kíséréséért, és a Kentenich szemüveg viseléséért a vezetői körben. Ők indították el a kisegyetem második évfolyamát. Szívügyük az előadók munkájának segítése és megbecsülése, így előadói wellness hétvégét szerveznek. A csoportve-

zetők lelkesedésének ébrentartása is a feladatuk volt, hogy a kicsoportokban schönstatti lelki táplálék feldolgozása folyjon schönstatti módszerekkel.

Köszönetet mondunk Rajta Lacinak és Andinak. Ők csendben és kiegyensúlyozottan, derűsen végezték az egyik legnehezebb és legtöbb időt igénylő feladatot: a nyári családnapi előadói csapatának meghívását, összeállítását, a helyszínek és tematikus hetek összehangolását. A feladat nehézsége ellenére még három évre vállalkoztak. Mindenkihez nyitottan és derűsen fordulnak, jól viselik a kritikát és a bizonytalanságot, amelyet hónapokig hordozniuk kell, amíg minden hétre megtalálják a két előadó házaspárt.

Köszönetet mondunk Lőw Péternek és Helgának. Ők az óbudavári otthonosság felelősei voltak: a közös terek, előadótermek dekorációja az ő kezük nyomát viseli, miközben minden évben meg kellett küzdeniük az amortizációval és az anyagi szűkösséggel. A családnapi füzetek szerzőinek felkérése, anyagaik begyűjtése sem könnyű feladat, ezt is nekik köszönjük hálásan. A butikban található ízléses és változatos képeslapok tervezése és előteremtése is nekik köszönhető. „A ti vagytok az én élő koronám” kilenced szerzői, gondozói. A családjuk egy papot is adott a magyar Egyháznak. Köszönjük, hogy a sokféle feladatban keresve a megoldásokat, alkalmazkodva a változó helyzetekhez szolgáltatók a közösséget!

Köszönetet mondunk Soós Viktornak és Zsuzsinak. Nekik az elmúlt három évben két közeli családtag elvesztése mellett kellett helyállniuk. A régiófele-

lősökkel való kapcsolattartás, a csoportok életének gondozása és a kiadványok, fordítások koordinálása, egyengetése is az ő munkájukhoz tartozott. Közben Zsuzsi a lánymozgalomban kísérte a Portréig aktuális évfolyamát.

A következő három évre megújul a vezetői kör. Török Péter és Orsi felkérésére a következő házaspárok veszik át az egyes részterületek szolgálatát:

- Rajta László és Andrea – családnapi, helyszínek
- Szabó Bálint és Anna – képzések (Kisegyetem, előadóképző)
- Bodó Márton és Rita – kiadványok, fordítások
- Reményi László és Judit – régiók, családcsoportok
- Ther Tamás és Zsuzsi – jövőbeli budapesti szentély, KH körüli élet
- Török Péter (és Orsi) – a vezetői felelősség mellett a Családok a Csaláért Egyesület elnöke

Kérjük, kísérjétek imával közösségünk ügyeit, növekedését! Kérjük az új vezetőházaspárok munkájára Háromszor Csodálatos Anyánk közbenjárását és Isten áldását!

Az új vezetőkör elérhetősége: vezetokor@schoenstatt.hu

Török Péter és Orsi

Óbudavári hírek

Apostoli Mozgalom. Október első hétvégéjén hét család részvételével megtartottuk az Apostoli Mozgalom őszi találkozóját. A találkozót különösen meghitté tette, hogy Tilmann atya is – akinek kiemelt szívügye volt a szövetségi formáktól eltérő, életerős apostoli családliga magyarországi kiépítése – „jelen volt” egy hangfelvétel által. Gertrúd-Mária nővér előadása természetesen (és sajnos) online hangzott el. Az otthonmaradt tagok rövid online részvétele is szépen megtalálta a helyét és időkeretét ezen a gyümölcsöző hétvégén. A következő találkozó reményeink szerint a megszokott időpontban, március első hétvégéjén lesz.

Óbudavári központ. Az őszi időszakban összesen négy hétvégén tudtunk rendezvényeket tartani. Novembertől sajnos ismét le kellett mondani a programokat a járvány miatt. Egy kivétel volt, önkéntes munkanapot tartottunk november 28-án. Mintegy húsz fő gyűlt össze a szabadban. Faültetés, bozótirtás, Mária-kert előkészítés és tereprendezés történt. A járvány miatti nehéz helyzetben írt adománykérő leve-lünkre lapzártáig 4 600 000 Ft érkezett a havi rendszeres befizetéseken felül. Köszönjük szépen a hűséges és nagylelkű adományokat!

Kedves Schönstatt Család! Kedves Barátaink!

Az egyházi évünk éppen hogy elkezdődött, a polgári hamarosan véget ér. Számadás és tervezés is része ilyenkor az életünknek. A közösségünk központja és otthona Óbudavár, ezért szívünkön viseljük az ott történeteket. Jó látni és érezni, ha gondossággal vesszük körül a Kápolnánkat, a képzőházakat, a szállásépületeket, játszótér-tet, a kerttet... Gondosságunk első és legfontosabb lépése az imádság és lelki felajánlás azért, hogy a Szentélyünk be-

tölthesse a küldetését: otthonosságot, lelki átalakulást és apostoli gyümölcsözőséget hozzon a családoknak. Akinek lehetősége van, anyagilag is támogatja a fenntartását és fejlődését. Hálás köszönet mindenkinek, aki bármely módon részt vesz Óbudavári központunk hordozásában. Szeretnénk beszámolni a jelen helyzetről és a terveinkről. Az év folyamán sikerült az öreg MHC ház felújítása és a Kultúrház körüli munkák közül a legfontosabbak elvégzése. A csa-

tornázás és parkoló építés olyan léptékű beruházás, amelyre pályázati forrást kell bevonnunk, és amelyekre eddig csak az ígéretes jutottunk. Az ingatlanjaink amortizációja miatt szükséges tervszerűen felmérni és lépésről lépésre haladni az állagmegóvás és a fejlesztések területén. A COVID-19 járvány miatt jelenleg Óbudavár nem fogadhat vendégeket, de nyáron még megtarthattuk a családnapokat. Az üzemeltetés és dolgozóink megtartása fedezet nélküli költségeket jelentenek. Tartalékaink néhány hónapig még kitartanak. Ha valaki most Óbudavárra látogat, akkor láthatja, hogy az MHC házak mögötti terület megújul, nagyléptékű tereprendezésbe kezdünk. A nagy, gazos kupacok helyén „Mária-kertet” alakítunk ki. Jövő nyáron Óbudavárra látogat a Missziós Kereszt. Ezen az ünnepen mutatjuk be az új házaspárok útját, amely az Eucharisztikus Kongresszusra is készül. Ebben Kentenich atya, Tilmann atya tanítása alapján, a schönstatti közösség tapasztalatát felhasználva, az eucharishtiában való egyesülésnek és életnek a párhuzamait mutatjuk be a házasság szentségében és a családok életében. A „Házaspárok útja az Eucharisztia fényében” tábláit szeretnénk ebben a kertben elhelyezni, és elmélkedésre, beszélgetésre alkalmas környezet kialakítani. Szeretnénk a nyári ünnepünkig a kápolna időszerű karbantartását is elvégezni. A szabadtéri szentmiséink helyszíne is átgondolást és felújítást igényel. Megfelelőbb tér, padok és technikai feltételek kialakítását vettük tervbe. A játszó területek korszerűsítése és felújítása sem várhat sokáig. Havonta rendszeresen jelenleg 720000 Ft

adományt kapunk. Tavasszal, a járvány miatti első leállás óta fenntartásra összesen 4100000 Ft adomány érkezett, amelyet köszönünk szépen! Terveink a küldetésünkéből fakadnak, de azokra az anyagi forrásokra is szükség van a megvalósításhoz, amely a közösségünk nagylelkűségéből érkezik. Óbudaváron havonta 1540000 Ft a minimális fenntartási költség, a Mária-kert megvalósítására ~6M, kápolna felújításra ~1.5M, játszóhelyek felújítására ~1M Ft költséggel számolunk. Imádságaitokkal, felajánlásaitokkal és adományaitokkal Ti is részt vesztek óbudavári központunk fejlődésében. Köszönjük, ha az év végén, a számadás idején, az újév tervezésénél a családokkal, vagy céges adományoknak jó helyet keresve gondoltok egyszeri vagy rendszeres pénzbeli, anyagi támogatásra is!

Családok a Családért Egyesület:

73200134-10000434

Schönstatt-szentélyt

Magyarországnak Alapítvány:

73200031-11252201

A következő célokra várunk elsősorban adományokat:

- ”Mária-kert” az Eucharisztikus Házaspárok Útja állomásainak befogadására – Közlemény: „Mária-kert”
- A kápolna karbantartása, a szabadtéri szentmiséink helyszínén megfelelőbb tér, padok és technikai feltételek kialakítása – Közlemény: „Szentély”
- A játszó területek korszerűsítése és felújítása – Közlemény: „Játszótér”
- Egyéb célok, fenntartás, működés – Közlemény: „MHC”

*Therné Rapcsák Ágnes, kuratóriumi elnök
dr. Török Péter, egyesületi elnök*

A téli konyha színei és finomságai

Itt a tél – időjárás és naptár szerint is, nincs mese! Kapcsolj ki a nap végén főzéssel: készíts egy igazi, melengető téli vacsorát vagy másnapi ebédet!

Talán első hallásra épp a téli konyha alapanyagait mondanánk a legkevésbé változatosnak, pedig valójában igen színes képet mutat: a szezonális zöldségek és gyümölcsök között nagyon sok izgalmas ízt találhatunk! A hagyományos alma, körte, burgonya, sárgarépa, fejes káposzta, vöröshagyma, zeller felhozatalon kívül ott a batáta, birsalma, cékla, fekete retek, naspolya, valamint az olajos magvak, mint a mandula, a mogyoró és a dió. Ott van továbbá a sokoldalú sütőtök, amelyből készülhet leves, köret és akár desszert is. A számtalan babféléből a levesen és a főzeléken túl készíthetünk püréket, valamint kenecéket is különböző fűszerekkel variálva. A karalábé, szárzeller, sárgarépa csíkok egy kis mártogatóssal a téli esték szuper nassolnivalói. A hűvös napokban szívesebben sürgünk-forgunk a meleg sütő és tűzhely mellett, ezért is érdemes ilyenkor kipróbálni új fűszerezéseket, eljárásokat. Kísérletezzünk bátran! Az édesburgonya chilivel például izgalmas köret lehet, a cékla burgonyával főzve, melegen, ecetes uborkával keverve, kitűnő saláta. A hagyományos krumpli helyett kereshetünk más különlegességeket: a lilaburgonya íz- és színvilága még izgalmasabbá és változatosabbá teheti az

étkezéseinket. Gondolkozhatunk úgy is, hogy a főzés szórakozás, meditáció, kikapcsolódás. Este hazaérsz, és magadnak vagy a családnak elkészíted azt az ételt, amit aznap megkívántál, vagy amit lebeszéltek napközben, esetleg aminek a receptjével rég szemzel – mindezt télen, a korlátozott, de szezonra olyannyira jellemző finom alapanyagokból, lehetőleg gyorsan!

A levesek nagy kedvenceink télen (na jó, mindig, de ilyenkor tényleg elengedhetetlenek a forró, kiadós levesek). Vacsorára, ebédre is jó lesz, ha nekiállsz este.

Téli minestrone:

- 1 ek szőlőmagolaj
- 1 nagy fej vöröshagyma
- 2 közepes szár halványító zeller
- 1 db zöldpaprika
- 1 db kápia paprika
- 1 db chili
- 2 gerezd fokhagyma
- 0,3 közepes fej karfiol
- 2 db sárgarépa
- 10 dkg zöldbab
- 140 g sűrített paradicsom
- 400 g konzerv paradicsom
- 30 dkg fejtett bab
- 1 db babérlevél
- 10 dkg spenót
- 1 tk bazsalikom
- 3 tk só
- 3 l víz

A közepes lángon felhevített olajon pár percig pároljuk a kockára vágott hagymát, paprikákat, a vékonyra szeletelt zellert és a finomra vágott fokhagymát. Gyakran keverjük meg! Amikor már kezd puhulni, adjuk hozzá a rózsáira vágott karfiolt, meg a felkarikázott répákat! Ezzel is kevergessük néhány percig! Öntsük fel vízzel, a sűrített paradicsommal, kockázott paradicsommal, rakjuk bele a szárazbabot is! Dobjuk bele a babérlevelet, sózzuk, fűszerezzük a bazsalikkal, és forraljuk fel! Amikor forr, rakjuk bele a zöldbabot meg a spenótot, és addig főzzük, amíg a bab megpuhul! Reszelt sajttal tálalhatjuk.

A gyógyító/egészségvédő kínai konyha ajánlatai különleges ízvilágot hoznak, és bár a fűszerezése nem kimondottan az itt honos növényekből áll, ma már a

magyar konyha is alkalmazza ezeket. A téli/ünnepi ételekhez szinte mindig használjuk.

Kacsamell keleti fűszerekkel és fokhagymával

- 1 egész kacsamell (bőrrel együtt)
- 2 fej fokhagyma
- 2 kiskanál ánizsmag
- 1 csillagánizs
- szeletelt gyömbér
- fahéj
- szárított narancshéj
- bors
- szójaszósz
- rizspálinka (más pálinkával is helyettesíthető)

Előkészítésként vagdossuk be a bőrt a kacsamellen előbb hosszában, majd keresztben, hogy négyzetácsos mintát kapjunk! Ügyeljünk arra, hogy ne sértjük fel a húst!

Készítsünk fűszerkeveréket szójaszószból, kevés vízből és rizspálinkából, aprított fokhagymából és a fűszerekből: borsból, ánizsmagból, összetört csillagánizsból, narancshéjből, fahéjból és gyömbérből! Dörzsöljük be vele alaposan a húst!

Ezt követően kezdjük el sütni a kacsamellet a bőrrel lefelé egy serpenyőben, közepes lángon! Amikor a hús sercegni kezd, vegyük lejjebb a hőfokot, és 10-12 percig süssük tovább! Miután a bőr aranybarna színt kapott, húzzuk le a serpenyőt a tűzhelyről, és helyezzük 220 fokra előmelegített sütőbe! Süssük a húst 10 percig, ekkor fordítsuk meg, hogy a

bőr kerüljön felülre, végül süssük készre a kacsát!

Méltó körete lehet az **édesburgonya rakottas**:

- 5 db édesburgonya
- 10 dkg sajt (gouda)
- 300 ml habtejszín
- só ízlés szerint
- bors ízlés szerint
- 1 db közepes vöröshagyma
- 1 szál kakukkfű
- 30 g vaj

A krumplikat megmossuk, megpucoljuk, és vékony karikára vágjuk. A sajtot lereszeljük, a hagymát megpucoljuk, és szintén vékony karikára vágjuk. Egy tepsit kivajazunk, leteszünk rá egy sor krumplit úgy, hogy teljesen lefedje az alját. Rászórunk egy adag hagymakarikát, sózzuk, borsozzuk, és ráteszünk 1-2 levélke kakukkfüvet. Megszórjuk reszelt

sajttal, majd ráöntünk egy kis tejszínt. Addig folytatjuk a rétegezést, amíg az alapanyagok el nem fogynak. Fontos, hogy krumplival zárjuk a sort. A tetejét szórjuk meg reszelt sajttal!

Alufóliával letakarva, 200 fokra előmelegített sütőbe tesszük. Ha száraznak éreznénk, öntsünk alá még egy kis tejszínt. Fél óra múlva vegyük le róla a fóliát, és még 20 percig süssük, míg a krumpli megpuhul, és a sajt roppanásra sül. Vegyük ki a sütőből, és pihentessük 20 percet szeletelés előtt!

Borajánló:

Bock St. Márton PortaGéza 2020

Bársonyosan telt Portugieser szőlőből készült, amely a borvidék régi fajtájaként ismert. Finom csersavaival és lágysavaival újborként is élvezetet nyújt fogyasztójának a Szent Márton Bora.

Van boruk!

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának családkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért;
- ❖ a vezetőség munkájáért;
- ❖ Péter atyáért, Lőw Gergely és Palásthy Gergely atyákért;
- ❖ Gál Margit-Mária nővérért, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel papnövédekért;
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért;
- ❖ az Oázis minden eddigi jövődöbeli munkatársának áldozatos munkájáért;
- ❖ a családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolymáért;
- ❖ az újonnan megnyílt dunakeszi, veresgyházi, isaszegi, és a több éve nagyszerűen működő gödi iskoláért, amelyek működése az organikus pe-

dagógián alapul, valamint minden olyan iskoláért, ahol kisebb-nagyobb mértékben Kentenich atya organikus pedagógiáját alkalmazzák;

- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért;
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését;
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe;
- ❖ azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait.

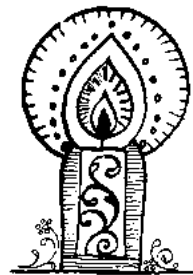
Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy megszülessen mindannyiunk szívében a Szűzanya közbenjárásával Jézus;
- ❖ hogy felismerjük minden nehézségben Isten szépséges akaratát életünkben;

- ❖ hogy idős vagy egyedülálló szeretteink megéljék Isten közelségét;
- ❖ hogy szeretetben megerősödjünk és növekedjünk;
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk;

- ❖ a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért;
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket;
- ❖ hogy a mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások hordozásához;
- ❖ hogy az Apostoli Mozgalom egyre inkább kibontakozhasson és életadó lehessen mind a tagjai, mind a velük találkozők számára;
- ❖ hogy az organikus pedagógia számára új kapuk nyíljanak, amelyeken keresztül az élőbbé teheti a magyar közoktatást;
- ❖ és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet;
- ❖ a gyermektelen házaspárokért, (hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben!);
- ❖ papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani;
- ❖ papjainkért, szerzeteseinkért;
- ❖ hogy Gál Margit-Mária, Palásthy Gergely, Lőw Gergely, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, kitartsanak választott hivatásukban;
- ❖ az Oázis újság szerkesztőbizottságáért;
- ❖ a CSAK évfolyamokért;
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek;
- ❖ hogy adjon erőt az óbudavári fejlesztések elvégzéséhez;
- ❖ hogy megszülessen minél több ember szívében az elhatározás az óbudavári központ lelki és anyagi támogatására (helységek örökbefogadása);
- ❖ hogy a vezetőség Isten akaratát szolgálva működjön;
- ❖ hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban;
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen;
- ❖ hogy gyermekeink ellen tudjanak állni a világ szellemének, és képesek legyenek a bennük rejlő Isten képmást visszatükrözni a világban, ezzel példát mutatni kortársaiknak;
- ❖ hogy gyermekeink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához;
- ❖ hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát;
- ❖ hogy egyre többen felismerjék a rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába;
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki;
- ❖ az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltse minden embert, és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben;
- ❖ hogy egyre inkább elmélyüljön személyes kapcsolatunk Istennel és a Szűzanyával;
- ❖ hogy a magyar nemzet megtérjen, és egyre többen imádkozzanak és böjtöljenek a világban élő hitetlenek megtéréseért.

ÓRIÁSI apróságok

- Szerettem volna olyan lenni, mint Artu Detu.

- És, nem lettél?

- Hát, nem olyanak teremtett az Isten...

*

Biztatás: Kislányunk az ölünkbe telep-szik, miközben kettesben kávézunk, és azt mondja: „Szeretem hallgatni, ahogy beszélgettek. Beszélgetsetek!”

*

Az első osztályban a tanító néni kérte, hogy mondjanak olyan mondatot a gyerekek, amiben benne van az „is” szó. (Pl. Kati is és Peti is a játszótérre mennek délután.) Van több jelentkező, de egy kis duci gyerkőc úgy jelentkezik, majd kigurul a padból. A tanító néni felszólítja. A gyermek bátran, hangosan mondja a gondosan kifundált mondatot: „Iskert fogok enni uzsonnára!”

*

Az oviban mentem lefelé az alagsori logopédia szobáscskába a külső lépcsőn keresztül, miközben a kiscsoportosok kint motoroztak az udvaron. Egyszer csak odafarolt egy szőke bozontos kisfiú elém, és tágra nyitott szemekkel azt mondta nekem: „Elfogyott a benzin!” Ekkor a fejünk már egy magasságban volt, és egy korlát választott el bennünket. „Hát, akkor tankolnod kell!” – mondtam én. A kisfiú kérdően nézett rám. Erre én gyorsan kinyújtottam az ujjamat a rácson, és mondtam neki, hogy „Nézd, itt a slag, ezzel tudsz tankolni!” Nagyon megtetszett neki az öt-

let, így kihúzta a kezemet, megtankolta a motort és visszadugta a slagot a helyére. Majd hirtelen hozzátette: „itt is lehet tankolni” – jelezvén, hogy dupla tankos a motorja. Aztán kiderült, hogy nemcsak ez a két tank van beépítve, hanem az összes rács között meg akarta volna tankolni a motort, de ez kicsit hosszú idő lett volna. Egy idő után mondtam neki, hogy nekem sajnos mennem kell. Erre csak egy kurta mosolygós választ kaptam: „Hm, jó... Szia, Benzin!” – és már hallottam is, amint felbőg a motor, és horzsolódik a cipőorr.

*

A kiscsoportosok óvá nénije mesélte. Odaszaladt hozzá Pannika, kicsit nyomkodta az öklét az óvónő hasánál, surrogó hangot adott ki, majd elszaladt. Ezt eljátszotta egyszer, kétszer, harmadszorra az óvónő megkérdezte:

„Mi vagyok én, Panni?”

Panni nagy szemekkel ránéz:

„Hát, téhen!” Aztán magyarázatként egy kicsit később hozzát teszi: „És én megfejtelek.”

*

Tádé (3 éves) „Mi ez?”

Papi: „Nagyító.”

Tádé: „Nagyítól kaptad?”

*

Hét és fél éves kis elsőssel beszélgetek az iskoláról. A szokásos „felnőtt-kérdések” után megkérdezem:

– És mi a kedvenc tárgyad?

Alapos megfontolás után válaszol:

– A székem!

Lánytábor, 2020. aug. 2-6., Nagyvázsony

Már több éve nem jutottam el lánytáborba – mindig közbejött valami –, viszont az idei évben szerencsére ráértem, így jelentkeztem.

Az első nap délutánjáról és estjéről sajnos lemaradtam, mert más programom volt. Mivel ilyenkor szoktak zajlani a bemutatkozó körök, féltem egy kicsit, hogy kívülálló leszek, mert mikor másnap reggel megérkezek, már mindenki ismerni fogja egymást. Persze ehhez társultak még más félelmek is amiatt, hogy már olyan régen voltam ebben a közösségben, ezért lehet a többiek az előző évekről megmaradt emlékek alapján nem fognak könnyen befogadni.

Mikor megérkeztem, pár percig kissé zavarban voltam, ahogyan körülnéztem, nem láttam ismerőst. Leraktam a cuccomat egy üres matracra és máris odajött hozzám valaki, akit régebről ismertem. Kezdtem lassan feloldódni. A szoba közepén elkezdtek páran zenélni: valahogy természetesnek tetszett, hogy én is odaülök melléjük énekelni, pedig még soha nem láttam őket. Szépen lassan az ismeretleneknek is megtudtam a nevét, és a délelőtti csapatos beszélgetős feladatokban már teljesen önfeledten vettem részt.

Lehet, most természetesnek hangzik, hogy ilyen hamar befogadtak, de én akkor belül először nagyon megdöbbenem, hogy ilyen van?! Pár pillanattal később viszont egy jóleső, melengető

érzés áramlott szét az egész testemben, mert már nagyon régen voltam ennyi kedves, velem egykorú, és őszinte, tiszta emberrel együtt, régen éreztem ezt a közvetlenséget.

Az elkövetkező napok minden perce élményként maradt meg bennem, amiből a mai napig töltekezem. A sok vicces játék, a sokszínű, megannyi érdekes személyiség összessége. A komoly beszélgetések, amelyek során mindenki őszintén kimondhatta a véleményét, és a sok értékes ember között én is értékesnek érezhettem magam.

Úgy érzem, az idei lánytáborban én is részesültem abban az érzésben, amiről már többen meséltek: a testvéreim, a Schönstattos ismerőseim. Megéreztem azt a lassan már kézzel fogható szeretetet, ami mindvégig ott lebegett közöt-

tünk. Itt mindenki szeretettel fordult a másikhoz, nem volt kiközösítés, meg hasonlók.

A másik – azt gondolom, hogy a legfontosabb dolog –, amit a tábor alatt észrevettem, hogy érezni lehetett Isten jelenlétét. Mindvégig ott volt közöttünk: a zokni varrás közben, a kártyázás alatt, a métázásnál, az imádságoknál. Ő figyelmeztetett minket a gondnok nénin keresztül, mikor háromnegyed 11-kor még ordítóva játszottuk a csapatjátékainkat, de Ő szólt nekünk akkor is, amikor valaki egyedül maradt, az Ő kérésére mentünk oda hozzá. Együtt

örült, együtt figyelt, együtt izgult, szurkolt, nevetett velünk. De ha komoly pillanatot volt, Ő csitított el minket. Érezni lehetett, kézzelfogható volt. És hogy miért volt ez a kézzelfoghatóság? Nehéz a válasz, de szerintem talán azért, mert ha valaki látja az imádságok alatt – és érzi –, hogy itt körülötte mindenki hisz Istenben, és gyakorolja is a hitét, akkor nála is természetes lesz: jobban odafigyel Istenre, ezáltal erőteljesebben érzi az Ő közelségét.

És miért felejtjük el gyakran a hétköznapi forgatagában, hogy Isten mindig ott van velünk? Szerintem többek között

azért, mert gyakran nincsenek olyanok körülöttünk, akik erre sarkalljanak, vagyis akiknek az életvitelén keresztül Isten üzen nekünk, hogy „hé, én is itt vagyok!”.

Úgy gondolom, hogy ez a legfontosabb, amit a lánytáborból megőriztem magamban, és ha az idei táborra visszagondolok, a sok jó fej ember mellett az is eszembe jut: ott volt velünk Isten is!

Tekinteted megerősít

Október 16-18-ig tartottuk az idei a Lányszínatot Óbudaváron. Szeretnénk Veletek megosztani az új jelmondat megtalálásának a közös útját, hogy azt gondolatban végigjárva Ti is jobban a magatokénak érezhessétek. Az így hangzik: *Tekinteted megerősít.*

Péntek este a lánytáborokról tartottunk beszámolót, megosztottuk egymással tapasztalatainkat, örömeinket és nehézségeinket. A szombat nagy munkálkodásban telt, az egész napot a jelmondatválasztásnak szenteltük. Megvizsgáltuk a *jelen* hangjait. A Jóisten három fontos úton szól hozzánk, a mai kor schönstatti emberéhez: a *kor hangján* (azon belül a *világ hangján*, az *Egyház hangján* és *Schönstatt hangján*), a *léthangon* és a *lélekhangon* keresztül. Ahogy Kentenich atya mondta: „Megfigyelni a szívet, és megfigyelni az életet.” Így hallhatjuk meg a bennünk és a másokban élő lélekhangot.

Tisztába kerültünk saját belső hajtóerőinkkel, hogy mi van most bennünk, merre tartunk, merre szeretnénk tartani, mit üzen a *lélekhangunk*, a *léthangunk*, „behallgattunk” egymás belső hangjaiba, a *világ hangjába*, amely válságos időkről, a félelemtől, a bizonytalanság-

ról szól. „Behallgattunk” a *schönstatti kor hangjaiba*, amelyek szép hangok. A Magyar Schönstatt Mozgalomban tavasz van. Tavasz van a hitünkben, virágzik a Mozgalom, a Lánymozgalom, idén például eggyel több tábort tarthattunk, mint az előző években, olyan sokan jelentkeztek. A világban szószólók vagyunk, fontos szóvivői lehetünk annak, amit itt kapunk. Sőt, ez felelőségünk is, hogy azok legyünk!

A jelen hangjaira figyelve igyekeztük felismerni lelki feladatainkat, és a jelmondatot ehhez igazítani. A megszületett ötletekből két nagyon erős mondatot választottunk ki: *Szívémben*

hordozlak és Tekinteted megerősít. Szem és szív, két nagyon hasonló kép. Látni, érezni, megfigyelni a szívet. Két nagyon mély mondat. Magába foglalja mindazt, ami mozgalmi szinten és egyénileg leginkább foglalkoztat bennünket, amiben szeretnénk növekedni; mindkettő emlékeztet az eszköz-létünkre, hogy gondoskodni szeretnénk, hogy a Szűzanya munkatársai vagyunk. Mindkettő a hitelenségben erősít, motivál a hétköznapi szentté válásban. Magában hordozza a közösen megfogalmazott értékeinket, vágyainkat, és segít a Gondviselésbe vetett hit által megtalálni a megvalósításukhoz legmegfelelőbb eszközöket.

Jelmondatunknak végül azt választottuk, hogy *Tekinteted megerősít*. Ebben a maszkos létben még nagyobb jelentősége van a szemnek, a tekintetnek, hiszen csak ennyi látszik az arcunkból, a lélek tükre. Mit jelent számomra, hogy

„Tekinteted megerősít”? Kiket hordozok? Kik az én megerősítő tekinteteim? Kinek a tekintetét keresem? Én kinek szeretnék megerősítő tekintete lenni? Amikor a szemedbe nézek, Rád figyelek. Bátorítalak, megerősítelek, kíváncsi vagyok Rád vagy tekintettel vagyok Rád. Örülök Neked. Jó, hogy itt vagy. Jó, hogy VAGY. – Megerősítő tekintetek szeretnénk lenni, úgy szeretnénk mások felé fordulni, ahogy a Szűzanya néz ránk. Megtanulni az Ő szemével, Vele együtt nézni a dolgokat, a többi embert. „...és felnézek a vizek fölé, ott látlak én, a lelkem Benned megpihen. Enyém vagy és én Tied” – elidőzni az MTA-képpel. Megtapasztalni újra és újra ezt a mély hazaérkezést, az otthon-létet a Szűzanya szívében.

Schönstatt alapítási évfordulójának, október 18-ának az előestéjét a Szentélyben ünnepeltük. Hálát adtunk az

elmúlt év eseményeiért, a Mozgalomért, az új jelmondatért. Mind írtunk levelet a Szűzanyának, amit az ima végén a kápolna mellett felajánlásul elégettünk.

Vasárnap tartottuk a vezetőségválasztást. Megköszöntük a korábbi vezetők, Bayer Helga, Török Janka és Hodován Illus munkáját. Az új vezetőségben köszöntjük Török Jankát, Gyuk Csengét és Rajta Zsófit! A vezetőséget továbbra is a tavaly indult vezetői kör segíti. Örömmünk, hogy az idei évtől a lánymozgalom lelki vezetője lesz Gertrúd-Mária nővér mellett Schumicky Maris.

Hálásak vagyunk a hétvégéért, hogy személyesen találkozhattunk, hogy Gertrúd-Mária nővér online bekapcsolódva segítette a munkánkat, és a lelki ajándékokért, hogy egymás „tekintetében” megerősödve indulhattunk újra útnak!

lódva segítette a munkánkat, és a lelki ajándékokért, hogy egymás „tekintetében” megerősödve indulhattunk újra útnak!

Vértéző 6.0

Amikor tavaly januárban megcsörrent a telefonom, és megkaptam az első meghívást a Vértéző hatodik évfolyamába, a lelkesedés volt az utolsó érzés, ami átfutott rajtam. Szo-

kásos schönstatti programnak tűnt, a már jól megszokott fiúmozgalmi ismerősökkel, amire havonta egy hétvégét rászánni igencsak túlzó vállalásnak tűnt számomra. Végül merő kíváncsiságból

utaztam el a székesfehérvári megérkezésre, ahol aztán egészen más élményekkel gazdagodhattam, mint amire előzetesen számítottam.

Nem kevés, számomra ismeretlen külsős csatlakozott az évfolyamhoz, amely már az első találkozáskor olyan hangulatot teremtett, amire egyáltalán nem gondoltam.

Tizenhárom különböző helyről érkező, különböző élethelyzetben lévő fiatal férfi egy helyen, mégis szinte azonos gondolatokkal, dilemmákkal és vágyakkal. Nagyjából az első beszélgetés alkalmával éreztük, hogy ebbe mégiscsak megéri majd belevágni.

A másfél együtt töltött év számtalan kegyelmét nehéz – talán egyenesen lehetetlen – röviden összefoglalni. Köszönhetően kísérőinknek, valamint az

előadóknak, hónapról hónapra olyan témákban mélyedhettünk el a korábbiaknál jobban, melyeket szinte kivétel nélkül be tudtunk építeni a mindennapjainkba. Az első félévünkben a schönstatti lelkeség sajátosságait, a másodikban az önismeretet, míg a harmadikban az apostolkodást helyeztük a

középpontba. Az előadásokon túl pedig egyéni feladatokkal vagy közös munkával igyekeztünk hasznosabb, hitelesebb tagjaivá válni Egyházunknak.

Az eltelt másfél évben pedig az egyéni fejlődésünkön túl közösségként is rengeteget alakultunk. Annak ellenére, hogy sokan sok helyről érkeztünk, mély, emlékezetes beszélgetésekben lehetett részünk egymással. Évfolyamunk egyik

legmeghatározóbb élményeként maradt meg mindannyiunkban az az őszinteség, amellyel egymás felé fordultunk, s az a támogatás, melyet a másik meghallgatásán és imáin keresztül megtapasztalhattunk.

A másfél évnek augusztusban elértünk a végére. Azonban általános véleményként állapítottuk meg Schönstattból hazafelé, hogy a Vértetőnek számunkra nincs vége. Az itt kapott kegyelmi ajándékokat, és élményeket mindvégig magunkkal visszük. Hálásak vagyunk mindazoknak az előadóknak, de legfőképp Istinek és Gellértnek, akik hozzásegítettek minket ehhez.

Horváth Attila

Szimbólumok

„Sokszor jeleket, jelképeket hordunk magunkon, úgy, hogy fogalmunk sincs a jel jelentéséről. A régebbi korok emberei nagyobb jelentőséget tulajdonítottak a jeleknek, jobban ismerték őket, de ne gondoljuk azt, hogy a ma emberére kisebb hatással lennének. Sőt. Hatnak ránk a jelek, de nem ismerjük őket...

... A szimbólum valami szellemi valóságnak a látható testi megjelenése.

A szimbólumokon összetalálkozik egy dolognak a lényege és valami a lelkünkéből, amely bennünk a jelet szemlélve megszólal.

... A liturgia – mint tudjuk és éljük – a testet öltött szent és titokzatos világa, a láthatatlan isteni kegyelem, látható szent jeleken keresztül mutatkozik meg számunkra. És nemcsak megmutatkozik, hanem számos jelben meg is valósul Isten irántunk érzett szeretete.”

Részletek Osvári Csaba: *Szimbólumok* c. írásából. 2001.

Boldog Batthyány László erekyetartója. Osvári Csaba, 2013. Róma

Házaspárok útja az Eucharisztia fényében

